

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
ONE BY ONE BY FREIDA MCFADDEN

Перекладацький проєкт:
Переклад книги Фріди Макфадден «ONE BY ONE»

BA Paper

Olha Kryzhnia
PERb1-22-4.0d

Research supervisor:
Professor O. Komar

Цими підписами засвідчую, що подані
на захист рукопис та електронний
документ є ідентичні

02.06. 2026

Kyiv 2026

Abstract

This study analyzes an excerpt from Freida McFadden's psychological thriller *One by One*. The aim of this project is to identify the characteristics of translating an emotionally charged and stylistically marked literary text, as well as to evaluate the effectiveness of translation techniques in reproducing the author's style. The main characteristics of the text under study are the use of emotionally charged vocabulary, as well as the frequent use of sarcasm and irony. During the translation process, difficulties arise in adequately rendering these stylistic devices, particularly in preserving subtext, emotional depth, and the author's individual tone. The study employs translation techniques proposed by Molina and Hurtado Albir, which allowed for an analysis of their effectiveness in reproducing the semantic and stylistic features of the original. As a result, the most commonly used and effective translation techniques were identified, ensuring an adequate rendering of the literary text's expressiveness, pragmatic meaning, and stylistic distinctiveness.

Keywords: classification, emotionally charged vocabulary, expressive language, irony, psychological thriller, sarcasm, translation techniques.

Анотація

У дослідженні проаналізовано уривок із психологічного трилера Фріди Макфадден *One by One*. Мета проєкту полягає у визначенні особливостей перекладу емоційно насиченого та стилістично виразного літературного тексту, а також в оцінці ефективності перекладацьких прийомів у відтворенні авторського стилю. Основними характеристиками досліджуваного тексту є використання емоційно забарвленої лексики, а також часте застосування сарказму та іронії, що формують прагматичний ефект твору. У процесі перекладу виникають труднощі, пов'язані з адекватним відтворенням цих стилістичних засобів, зокрема зі збереженням підтексту, емоційної глибини та індивідуального тону автора. У дослідженні використовуються перекладацькі прийоми, запропоновані Моліною та Уртадо Альбір, що дозволило проаналізувати їхню ефективність у відтворенні семантичних та стилістичних особливостей оригіналу. У результаті було визначено найбільш поширені та ефективні перекладацькі прийоми, які забезпечують адекватне відтворення виразності, прагматичного змісту та стилістичної самобутності літературного тексту.

Ключові слова: виразна мова, емоційно маркована лексика, іронія, класифікація, перекладацькі техніки, психологічний трилер, сарказм.

CONTENTS

Introduction	4
Chapter 1. Translation of the thriller One by One by Freida McFadden	5
Chapter 2. Lexical, semantic and stylistic features of the fiction text in Ukrainian translation (based on the book One by One by Freida McFadden)	30
2.1 The author’s biography, genre and thematic characteristics of the book One by one.....	30
2.2 The notion and typology of irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary	31
2.3 Translation techniques and challenges of rendering the meaning of stylistically marked lexical units.....	35
Conclusions	40
References	41
Appendices	42

Introduction

Nowadays, it is increasingly important to be aware of the subtle nuances of language, especially in literary texts where meaning is often conveyed not only directly, but also implicitly through stylistic devices. Among such devices, sarcasm, irony, and emotionally charged vocabulary play a crucial role, shaping the reader's perception, adding depth to characters, and contributing to the overall tone of a narrative. The correct interpretation and translation of these elements are particularly significant, since any misrepresentation may distort the author's intention and affect the reader's understanding of the text.

This research is based on the thriller *One by One* by Freida McFadden, which serves as the primary material for analysis. The work provides a rich source of examples of sarcastic remarks, ironic expressions, and emotionally colored vocabulary, making it particularly suitable for a detailed linguistic and translational study. Through the analysis of these elements, the research aims to explore how these stylistic devices function in the original text and how they can be effectively rendered in translation.

This research devotes considerable attention to the analysis of stylistic devices and their translation. In particular, David Crystal and Zeki Hamawand examine the functioning of emotionally charged vocabulary in English, while Raymond W. Gibbs Jr. explores the cognitive mechanisms of irony. Scholars examine individual aspects of irony, sarcasm, and emotionality; however, the question of their comprehensive reproduction in literary texts, particularly in the thriller genre, remains relevant and requires further research.

To investigate and adequately translate the above-mentioned stylistic elements, this research draws on the translation techniques proposed by Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir. Their framework allows for a systematic approach to identifying and interpreting various translation strategies, which is essential for preserving both the semantic meaning and the expressive effect of the original text.

The object of this research is the emotionally charged vocabulary, irony, and sarcasm in modern English thrillers.

The subject is the translation methods employed to render sarcasm, irony, and emotionally charged vocabulary in the Ukrainian translation of Freida McFadden's book.

The aim of the translation project is to determine the distinctive features of translating sarcasm, irony, and emotionally charged vocabulary, and to identify the most effective and appropriate translation techniques for their accurate reproduction in Ukrainian.

The objectives of the translation project are:

- to translate the excerpt from the thriller;
- to analyze the characteristics of the thriller;
- to identify and classify sarcasm, irony, and emotionally charged vocabulary;
- to explain the translation techniques used to convey the meaning of stylistic

devices.

The structure and the body of the research. This translation project consists of an abstract, two chapters, references, conclusions, and appendices. The source text contains 40,870 characters; the target text contains 38,792 characters. The total volume of the translation project is 43 pages.

Chapter 1. Translation of the thriller *One by One* by Freida McFadden

The source text

PROLOGUE *ANONYMOUS*

There will be six of us.

Six adults. Stuffed into a six-person minivan like sardines, with all the luggage we felt we couldn't possibly live without during our vacation at a swanky luxury inn. Our reservation is for six days. Six days of hiking and hot tubs. Six days away from civilization.

My mother was a religious woman. That's how I know that on the sixth day, both man and serpent were created. You know—the snake that eventually convinced Adam and Eve to eat the forbidden fruit and got them kicked out of the Garden of Eden forever? That's why the number six represents both man and the evil that weakens him.

In Revelation, 666 is the number of the devil.

The sixth Commandment is thou shalt not kill.

Six is not a nice number.

I'm not religious. I don't go to church. I don't believe in a higher power. Six is just like any other number to me. But I know that every single one of these six people has a secret they don't want anyone to know.

I can tell you my secret right now:

At the end of this week, only one of us will make it home alive.

CHAPTER 1 *CLAIRE*

I don't know when I started to hate my husband.

The target text

ПРОЛОГ *НЕВІДОМИЙ*

Нас буде шестеро.

Шестеро дорослих, втиснутих у шестимісний мінівен, як тюлька. З громіздким багажем, без якого, на нашу думку, ми не змогли б обійтися під час відпустки в елітному готелі, заброньованому на шість днів. Шість днів походів і джакузі подалі від цивілізації.

Моя мати була релігійною жінкою. Ось звідки я знаю, що на шостий день були створені людина та змії. Ви знаєте, що саме змії змусив Адама та Єву скуштувати заборонений плід, через що їх назавжди вигнали з Едемського саду? Ось чому число шість символізує як людину, так і зло, яке її послаблює.

В Одкровенні, 666 — число диявола.

Шоста заповідь — “не убий”.

Шість — погана цифра.

Я не вірю в Бога. Не ходжу до церкви. Не вірю у вищі сили. Для мене шість — лише число. Але я знаю, що кожен із цих шести людей має свою таємницю і не хоче, щоб її розкрили.

Я розповім свій секрет просто зараз:

Наприкінці цього тижня тільки один із нас повернеться додому живим.

Розділ 1

Клер

Я не знаю, відколи почала ненавидіти чоловіка.

I didn't always. When we tied the knot over ten years ago, we held hands and I swore I would love him forever. Until death did us part. And I meant it. I meant it with every fiber of my being. I genuinely believed I would be married to Noah Matchett for the rest of my life. I fantasized about the two of us growing old together—holding hands while sitting in matching rocking chairs in a retirement home. And when the minister declared us husband and wife, I patted myself on the back for choosing the right guy.

I'm not sure what happened between then and now. But I can't stand the guy anymore.

“Where's my UChicago shirt, Claire?”

Noah is hunched over the top drawer of his dresser, his eyebrows bunched together as his hazel eyes stare down into the contents of the drawer. He clears his throat, which is what he always does when he's concentrating hard on something. I used to find it cute and endearing. Now I find it irritating. Nails on a chalkboard irritating.

“I don't know.” I grab a couple of shirts out of my own dresser drawer and shove them into the brown luggage gaping open on our bed. “It's not in the drawer?”

He looks up from the drawer and purses his lips. “If it were in the drawer, why would I be asking you about it?”

Hmm. Maybe this is why I hate my husband. Because he's become a huge jerk.

“I don't know where your shirt is.” I start sifting through my bras. How many bras do you bring for a weeklong trip? I'm never certain.

“It's your shirt.”

“Yeah, but you did the laundry.”

“So?” I stuff four bras into my luggage—that should be enough. “Do you think while I'm doing laundry, I'm thinking to myself, ‘Oh, here's Noah's UChicago shirt—better put that somewhere special, instead of

Так було не завжди. Під час весілля понад десять років тому, ми трималися за руки, й я пообіцяла, що буду кохати його до смерті. Доки смерть не розлучить нас. Я сказала це від щирого серця, бо відчувала це кожною клітинкою свого тіла і широко вірила, що буду одружена з Ноєм Матчетом до кінця свого життя. Я мріяла, як ми разом старітимемо, тримаючись за руки і сидячи в однакових кріслах-гойдалках у будинку для літніх людей. Тож коли священник оголосив нас чоловіком і дружиною, я похвалила себе за те, що вибрала того єдиного.

Не знаю, що трапилось відтоді, але більше я не можу його терпіти.

— Де моя футболка з написом “університет Чикаго”, Клер?

Ной зігнувся над верхньою шухлядою свого комоду, насупивши брови, а його карі очі пильно вдивляються всередину. Він відкашлюється, що робить завжди, коли сильно на чомусь зосереджується. Раніше я вважала це милим і привабливим — тепер це мене дратує. Дратує, мов скрегіт нігтів по класній дошці.

— Я не знаю.

Дістаю кілька сорочок зі своєї комоди і засовую їх у коричневу валізу, що лежить розкрита на нашому ліжку.

— Вона не в шухляді?

Він піднімає голову і стискає губи.

— Якби вона була в шухляді, то чого б я тебе про неї питав?

Гмм, напевно через це я ненавиджу свого чоловіка. Він став цілковитим гівнюком.

— Не знаю я, де твоя футболка.

Починаю перебирати свої бюстгальтери. Скільки їх взяти з собою в тижневу подорож? Мені завжди важко визначитися.

— Це ж твоя футболка.

— Так, але ти прала речі.

— І що?

Я запхала 4 бюстгальтери до своєї валізи. Має вистачити.

the drawer where I put every other shirt of his I've ever washed in the history of doing laundry'?"

He rolls his eyes at me and sifts through the drawer one more time. "Well, it's not in here."

"I don't know what to tell you, Noah."

He rubs at the dark stubble on his chin that has a hint of gray. He hasn't shaved in three days, because he's been working from home. He doesn't care what he looks like unless he has to go to work. "Maybe you put it in Aidan's dresser by mistake?"

That's unlikely, since our nine-year-old son now does his own laundry. Somehow, my fourth grader can wash his own clothes, but my adult husband is not capable of it. From the moment we got married, laundry automatically became my responsibility. There was no discussion. The wife does the laundry. End of story.

"You're welcome to check Aidan's dresser," I say.

Noah shoots me an exasperated look, then he stomps off in the direction of our son's room, his large feet creaking against the floorboards. He's not going to find the shirt there. I would bet a million bucks the shirt is right in that top drawer where he's been looking all along.

In only a few short hours, we are embarking on a weeklong trip to a cozy inn located in the northern part of Colorado. It will be about a four-hour drive to get there, followed by a week of breakfast buffets, a Jacuzzi, nature walks, and a lake with trout that are basically jumping out of the water. It's the perfect combination of getting away from urban (or in our case, suburban) life and still enjoying hot and cold running water and Cable TV. I can't wait.

Well, except for the four hours in a car with my husband. Who probably won't stop talking about his stupid UChicago shirt.

—Ти думаєш, що коли я перу білизну, то думаю собі: «О, це футболка Ноя з написом "університет Чикаго" — закину-но її в якесь особливе місце, а не в шухляду, куди я складаю всі інші його речі, які я коли-небудь прала за всю історію прання?».

Він закочує очі і вдруге обшукує шухляду.

— Ну, тут її немає.

— Не знаю, що тобі сказати, Ноє.

Він потирає підборіддя, вкрите темною щетиною з сивиною. Ной не голився три дні, бо працював удома. Йому байдуже, як він виглядає, якщо тільки не доводиться йти на роботу.

— Може, ти помилково поклала футболку в комод Ейдана?

Навряд чи, адже наш дев'ятирічний син сам займається пранням своїх речей. Якимось чином, мій четвертокласник може попрайти власний одяг, на відміну від мого дорослого чоловіка. З моменту нашого весілля прання автоматично стало мою відповідальність. Без обговорення. Дружина займається пранням. Кінець розмови.

— Можеш перевірити шухляду Ейдана, — сказала я.

Ной гнівно зиркає на мене, а потім тупотить ногами в бік кімнати нашого сина, і під його великими ногами скрипить підлога. Він і там її не знайде. Готова закластися на мільйон доларів, що вона лежить у верхній шухляді, де він шукав її весь цей час.

Вже за кілька годин ми вирушаємо у тижневу подорож до затишного готелю, розташованого в північній частині штату Колорадо. Дорога туди займе близько чотирьох годин, а потім на нас чекає тиждень сніданків у форматі «шведський стіл», джакузі, прогулянок на природі та озеро з фореллю, яка практично вистрибує з води. Це ідеальне поєднання відпочинку від міського (або, в нашому випадку, приміського) життя і можливості користуватися гарячою та холодною водою й кабельним телебаченням. Не можу дочекатися.

Хіба що за винятком чотирьох годин у машині з моїм чоловіком. Який, мабуть, не припинить говорити про свою кляту футболку з написом "університет Чикаго".

I drop a handful of socks into my luggage and walk over to Noah's dresser. I've got two full dressers and a closet filled with clothes, whereas Noah just has the one dresser and a few dress shirts in the closet. When we were first together, he used to tease me about how much clothing I had compared with him. He still teases me about it, but now the jabs are considerably less playful.

If you buy one more shirt, we're going to have to buy a separate house just for your clothing, Claire.

It's not so much. My friend Lindsay literally has an entire room just for her clothing. But she's not married. So she gets to do whatever she wants without another person criticizing her every move.

I sift through the drawer, pushing through the range of gray and black T-shirts. Noah has never been a fan of bright colors. He tends to stick with the grayscale. One time he bought a green shirt. That was his midlife crisis.

After only a few seconds, I see the flash of maroon shoved into one corner of the drawer. I pull out the shirt and see the word UChicago etched across the front in faded lettering. Noah has had this T-shirt as long as I've known him. It's his favorite shirt.

For a moment, I'm seized with the urge to stuff this shirt into the bottom of the garbage bin without telling him. He'll go crazy looking for it. And really, this shirt needs to be retired. There's a hole forming at the collar and the hem is all frayed.

Then again, I've got enough secrets from my husband right now. And I don't want to miss out on the pure satisfaction of informing him that the shirt was in the drawer all along.

"Mommy?"

My seven-year-old daughter, Emma, is standing at the doorway to our bedroom, watching me contemplate what to do with her father's favorite T-shirt. Even though we've already had breakfast, she's still wearing her Frozen pajamas, which are royal blue with little snowflakes all over them. I guiltily shove the T-shirt back into the drawer and turn to smile at Emma. She doesn't smile back.

Я вкинула кілька пар шкарпеток у валізу і підійшла до комода Ноя. У мене — два забитих комоди і шафа, заповнена одягом, тоді як у нього — лише комод і кілька сорочок у гардеробі. Коли ми тільки почали зустрічатися, він часто скалозубив, що у мене набагато більше одягу, ніж у нього. Він і досі так робить, але тепер його жарти вже не такі веселі.

— Якщо придбаєш ще одну сорочку, нам доведеться купити окремий будинок лише для твоїх речей, Клер!

У мене не багато одягу. Моя подруга Ліндсі має окрему кімнату лише для своїх речей, але вона не одружена. Вона може робити все, що заманеться, й ніхто не критикуватиме кожну її дію.

Перебираю вміст шухляди, продираючись крізь сірі та чорні футболки. Ной ніколи не був шанувальником яскравих кольорів, і, як правило, дотримується сірої гами. Одного разу він купив зелену сорочку — це був прояв його кризи середнього віку.

За кілька секунд помічаю, як в одному з кутків шухляди видніється бордова футболка. Дістаю її й бачу, що спереду блякло проступає напис "університет Чикаго". Ной носить її з тих пір, як ми познайомилися. Вона — його улюблена.

На мить мене охоплює бажання засунути цю сорочку на дно сміттевого бака, не сказавши йому про це. Він зведе себе з розуму, шукаючи її. І справді, цей мотлох вже давно час викинути. На комірці з'явилася дірка, а низ повністю зношений.

Я маю вдосталь секретів від свого чоловіка. І не хочу позбавляти себе насолоди — повідомити йому, що ця футболка весь час лежала в шухляді.

— Мамо?

Моя семирічна донька Емма стоїть у дверях нашої спальні й спостерігає, як я вагаюся, що робити з улюбленою футболкою її батька. Хоч ми вже поснідали, вона досі в піжамі з "Крижаного серця" — королівсько-синій, усіяній дрібними сніжинками. З відчуттям провини я засовую футболку назад у шухляду й обертаюся до Емми з усмішкою. Вона не реагує.

While her big brother is excited about the idea of staying with Aunt Penny for a week, Emma is decidedly freaked out. For the last week, Emma has crawled into our queen-sized bed every single night to sleep. Fortunately, Noah and I sleep with a gap the size of the Atlantic Ocean between us.

“What’s wrong, honey?” I ask.

Emma’s lower lip trembles. She runs over to me and wraps her skinny arms around my hips. “Don’t go, Mommy. Please.”

“Emma...”

I attempt to pry her off me, but she’s stuck like glue. It’s sweet. As much as I dislike my husband, I love my children. I’ve always loved children. It’s part of the reason I became a teacher. Nothing makes me happier than seeing the smiles light up those little faces.

I reach down and wipe Emma’s damp light brown curls from her face. Her hair looks like mine, but it’s still baby soft. I lean in and bury my face in it—it smells like her watermelon shampoo.

“It’s just a week, sweetheart,” I say.

She looks up at me with her little tear-streaked cheeks. “But what if something happens to you?”

I don’t know how my seven-year-old daughter got so neurotic. She worries about everything, including things no child has any business worrying about. Like when there was talk of a teacher strike last year, she was worried I wouldn’t have a job and we wouldn’t be able to afford food. What seven-year-old worries about that?

“Why are you so worried, Emma?”

She chews on her little pink lip. “Well, you’re going to be in the woods.”

I don’t blame her for worrying if that’s what she thinks. Neither of her parents is what you would call “the outdoorsy type” by any stretch of the imagination. “Don’t worry,” I say. “We’re staying in a nice hotel. It will be really safe.”

Якщо її старший брат у захваті від перспективи провести тиждень у тітки Пенні, то Емма вочевидь не поділяє цього ентузіазму. Останнім часом вона щоночі перебирається до нашого ліжка. На щастя, між мною та Ноем у ньому простягається прірва завширшки з Атлантичний океан.

— Люба, що трапилося? — питаю я.

Її нижня губка затремтіла. Емма підбігає до мене й обіймає мої бедра своїми дитячими ручками.

— Мамо не їдь, будь ласка.

— Емма...

Я намагаюся обережно відсторонити її від себе, але вона ніби приросла. У цьому є щось зворушливе. Свого чоловіка я ненавиджу так само сильно, як люблю своїх дітей. Любила завжди. Саме тому я й стала вчителькою. Ніщо не тішить мене більше, ніж бачити усмішки на маленьких дитячих обличчях.

Я нахиляюся і прибираю з обличчя Емми вологі світло-каштанові кучері. Її волосся схоже на моє, але воно ще м’яке, як у немовляти. Ховаю обличчя в ньому — воно пахне кавуновим шампунем.

— Це ж лише на тиждень, люба, — кажу я.

На її щоках блищать маленькі сльозинки, й вона дивиться на мене.

— А якщо з тобою щось трапиться?

Я не розумію, як моя семирічна донька стала такою тривожною. Вона переймається через усе, навіть через те, про що дітям і думати не варто. Минулого року, коли йшлося про страйк учителів, вона боялася, що я втрачу роботу і ми не зможемо купувати їжу. Хіба семирічна дитина може так хвилюватися?

— Емма, чого ти боїшся?

Вона прикушує свої маленькі рожеві губи.

— Ти будеш у лісі.

Я не звинувачую її за те, що вона турбується, якщо вона так думає. Жоден з її батьків не є тим, кого можна назвати любителем активного відпочинку, як би не намагатися це уявити.

— Не хвилюйся. Ми будемо у чудовому готелі. Там безпечно.

Her light brown eyebrows bunch together. “But I had a dream that...”
“That what?”

Emma scrunches up her face. “That a monster in the forest ate you up!”
It’s laughable, of course. We’ll be sticking to the hotel and its amenities most of the week, and if we do venture out, we will keep to circumscribed locations like hiking trails for lame-o city slicker tourists. And even if we weren’t, I’m sure whatever Emma is imagining is some sort of blue Cookie Monster-like creature appearing out of the wilderness and stuffing us all into his mouth in one fell swoop.

Yet Emma does sometimes have a strange intuition about things. One night she came into our bedroom at two in the morning, crying about a dream that Grandpa Joe had died. Two days later, my seemingly healthy father succumbed to a massive heart attack. Noah chalked it all up to coincidence, but I never forgot.

As much as I hate to admit it, Emma’s premonition is making me uneasy. Maybe this trip is a mistake.

I look down at the two sets of luggage on our bed. Noah’s with the clothes stuffed haphazardly inside, and mine with everything folded neatly. What if I told him I didn’t want to go? Would he freak out? Or would he be relieved that he doesn’t have to spend the next week with someone he hates?

But then I hear Noah’s laughter coming from outside the door. Apparently, he heard the whole exchange. “Emma!” He stands in the doorway with his arms folded across his chest. “You’re not really worried about that, are you?”

Emma’s lower lip trembles.

“You know there’s no such thing as monsters!” He cocks his head to the side. “Well, except for... tickle monsters!”

Despite her worries, Emma’s brown eyes widen excitedly. After a solid minute of tickling, she appears to have forgotten all about her scary

Її світло-карі брови зморщуються.

— Але мені приснилося, що...

— Що?

Емма скривилася.

— Чудовисько з лісу з’їло вас!

Звісно, це смішно. Більшу частину тижня ми проведемо в готелі, користуючись його зручностями, а якщо й вирушимо на вулицю, то триматимемося відведених маршрутів — зокрема, пішохідних стежок для нудних міських туристів. І навіть якби ми цього не робили, я впевнена, що Емма уявляє якусь синю істоту, на кшталт Печиво-монстра, яка вискакує з хашів і в один мах ковтає нас усіх. Проте, іноді Емма має дивну інтуїцію щодо певних речей. Однієї ночі о другій годині вона прийшла до нашої спальні й плакала: їй наснилось, що дідусь Джо помер. За два дні мій батько, який здавався здоровим, справді помер від серцевого нападу. Ной вважав це збігом, але я так не думала.

Як би мені не хотілося це визнавати, але передчуття Емми викликає у мене занепокоєння. Можливо, ця поїздка — помилка.

Я дивлюся на дві валізи на нашому ліжку. У Ноя одяг набитий безладно, а в моїй валізі все складено акуратно. А що, якби я сказала йому, що не хочу їхати? Він би розлютився? Або ж полегшено зітхнув, що не доведеться проводити наступний тиждень з людиною, яку він ненавидить?

Я почула сміх Ноя, що долинає з-за дверей.

Мабуть, він чув всю розмову.

— Емма!

Він стоїть у дверях, схрестивши руки.

— Ти ж не серйозно переймаєшся цим, правда?

Нижня губа Емми затремтіла.

— Ти знаєш, що чудовиськ не існує!

Він нахилив голову набік.

— Ну, за винятком... чудовиськ, які лоскочуть!

dream. It must be nice to be a child, who can live in the moment and forget everything with the help of a little tickling.

Noah is good with the kids. I can't say he isn't. They adore him, and he loves them as much as I do. And that's why we're still together, even though we despise each other. Even though we've never said the words out loud, we both know we're staying together for the kids. For now.

“Okay,” Noah says to Emma. “Your Aunt Penny is going to be here any minute. Is your suitcase all packed?”

We bought Emma a Frozen rolling luggage just for this trip. She was so excited about it when she got it. “Almost.”

“Well, you better finish getting packed.” He arches one eyebrow. “Or else... the tickle monster might come back...”

He makes his fingers into claws, and Emma squeals and flees the room. He watches her go, a crooked smile on his face. For a moment, I recall how much I used to love him. How much fun we used to have together. The way my whole body would tingle in anticipation when I knew he was taking me out to dinner. He used to make me laugh the same way he made Emma laugh.

I wonder if we could fix things. Maybe if I say something kind right now instead of my usual snarky comment, he would smile and laugh. And maybe we could use this trip as a chance to heal our relationship.

Maybe it isn't too late for us.

But then Noah turns to look at me and the smile slides off his face. “You lost my shirt,” he says.

“It was right in your drawer all along, Einstein.”

We are not going to be fixing things today. Or ever.

Попри побоювання, карі очі Емми розширюються від захоплення. Після хвилини лоскоту вона, здається, зовсім забуває про свій страшний сон. Мабуть, приємно бути дитиною, яка може жити моментом і забути про все за допомогою невеликого лоскоту.

Ной ладнає з дітьми. Інакше й не скажеш. Вони його обожають, а він любить їх так само сильно, як і я. Саме тому ми досі разом, хоча й відчуваємо взаємну неприязнь. Ми ніколи не говорили про це вголос, але обоє знаємо: ми залишаємося разом заради дітей. Поки що.

— Гаразд,— каже Ной Еммі. — Твоя тітка Пенні скоро приїде. Ти спакувала свою валізу?

Ми купили Еммі валізу на коліщатках з мотивом “Крижаного серця” спеціально для цієї поїздки. Вона була дуже рада, коли її отримала.

— Майже.

— Тобі краще поспішити, — каже Ной, піднявши одну брову. — Або ж... чудовисько-лоскутун може повернутися...

Він перетворює пальці на кігті, й Емма верещить і вибігає з кімнати. Він дивиться їй услід із посмішкою на обличчі. На мить я згадую, як сильно його кохала. Як весело ми проводили час разом. Як усе моє тіло тремтіло від передчуття, коли він запрошував мене на вечерю. Він змушував мене радіти так само, як зараз сміється Емма.

Чи зможемо ми щось виправити? Можливо, якщо я зараз скажу щось приємне замість своїх звичних саркастичних коментарів, він засміється. І, можливо, ми зможемо використати цю поїздку як шанс налагодити стосунки.

Можливо, ще не пізно.

Але потім Ной дивиться на мене, й посмішка зникає з його обличчя.

— Ти загубила мою футболку, — сказав він.

— Вона від самого початку була у твоїй шухляді, Ейнштейн.

Сьогодні ми точно нічого не налагодимо. А, може, й ніколи.

CHAPTER 2

CLAIRE

My sister Penny arrives in our driveway at promptly half-past nine to get the kids. My easy-going firstborn Aiden accepts a kiss on the cheek, then obediently climbs into her SUV and buckles himself in. He only recently graduated from having a booster seat, and he takes the responsibility very seriously.

Emma is a different story. She attaches herself firmly to my hip, any comfort she had derived from the tickle attack nowlong faded.

Penny comes around the side of the CRV, her blond ponytail swinging as she wipes her hands on her yoga pants. “What’s the problem, Em? You don’t want to spend a super fun week with Aunt Penny?”

Emma will have a great time with Penny. Penny has three kids of her own, and they are always elbow-deep in some exciting (and messy) baking project. Or art involving macaroni. And she’s got a freaking slip ‘n slide in her backyard. But right now, my daughter couldn’t care less. She responds by burrowing her head deeper into my belly.

“She had a dream that a monster ate us,” I explain.

“Oh, scary!” Penny nods sympathetically. “But I don’t think there are any monsters where your mom and dad are going, Em. They’re going to North Colorado, and all the monsters are in the south. So they should be fine.”

Another kid might have been persuaded, but Emma is the daughter of a physicist. She has an impeccable sense of logic. So she just shoots Penny a withering look and returns her face to my hip.

For the second time this morning, I wonder if this trip is a mistake. I’m already fighting with Noah, and now we’re going to spend four hours together in the car. Sometimes having our friends in the car with us dampens our fights, but often they are just an embarrassing public audience to how much Noah and I have grown to hate each other. Maybe I should stay home. It’s not too late to back out. Noah can go without me.

Розділ 2

Клер

Моя сестра Пенні приїздить о пів на десяту, щоб забрати дітей. Мій первісток Ейден, спокійний за характером, приймає поцілунок у щоку, а потім слухняно сідає в її кросовер і застібає ремінь безпеки. Він лише нещодавно перестав користуватися дитячим сидінням і дуже серйозно ставиться до своїх обов’язків.

Емма не схожа на брата. Вона міцно тримається за мене, і будь-яке відчуття гри, від кепкувань батька, уже давно зникло.

Пенні обходить кросовер збоку — її білявий хвіст розгойдується, коли вона витирає руки об штани для йоги.

— У чому справа, Ем? Ти не хочеш провести надзвичайно веселий тиждень з тіткою Пенні?

Еммі сподобається з Пенні. У тієї троє дітей, і вони завжди по вуха занурені в якісь захоплюючі (і брудні) кулінарні проекти або в експерименти з макаронами. А ще у неї є дивовижна гірка на задньому дворі. Але зараз моїй дочці байдуже. Вона лише ще глибше занурюється головою в мій живіт.

— Еммі наснилося, що нас з’їло чудовисько, — пояснюю я.

— Жахіття! Співчутливо киває Пенні.

— Думаю, що в місці, куди їдуть твої батьки немає жодних монстрів, Ем. Вони їдуть на північ Колорадо, а всі монстри знаходяться на півдні. Тож з ними все має бути гаразд.

Будь-яку іншу дитину це б переконало, але Емма — донька фізика. У неї бездоганна логіка, тож вона лише поглядає на Пенні з презирством і повертає обличчя до мого стегна.

Вдруге за цей ранок я замислююся, чи ця поїздка — не помилка. Я вже посварилася з Ноем, а нам ще чотири години їхати в одній машині. Іноді присутність друзів у салоні стримує наші сварки, але зазвичай вони лише стають свідками того, як сильно Ной і я ненавидимо одне одного. Можливо, мені слід залишитися вдома. Ще не пізно відмовитися. Ной може поїхати без мене.

Then again, there's another reason why I want to go on this trip. And anyway, the reservation is nonrefundable.

Working together, Penny and I manage to pry Emma off my hip, mostly with the promise of lots and lots of ice cream. We throw the kids' luggage into her trunk, then they're ready to go. I get a jab of sadness in my chest, knowing I'll be away from mybabies for a whole week. Even though we take a trip every year, it's always painful.

"I'll take good care of them," Penny promises.

"Thanks." I know she will. She's like a super mom. Between my constant arguments with Noah and my busy job as a special ed teacher, sometimes I feel like I'm falling short in the motherhood department. But I would never give up my job—I love it too much.

"By the way." She lowers her voice a notch. "Did you tell Noah about...?"

I glance at the house. Noah is still packing upstairs in our bedroom. "No. Not yet."

Her eyes widen. "Claire, you have to tell him! When are you going to say something?"

"Soon, okay?" I don't want to explain about our stupid fight over his T-shirt. "I'll tell him before we get there."

She flashes me her classic I'm-the-big-sister-who-knows-better-than-you look. I hate that look. Especially because she's right. Noah and I need to have a talk ASAP. I can't blindside him on this.

"I'll tell him as soon as we get into the car," I say. "Before we get Lindsay."

Yes, that should make for an interesting ride.

I hug Penny goodbye and fold myself in half to lean into the backseat to kiss the kids one last time. Emma clings to me extra hard. Why can't I push away this sick feeling? We've gone on a trip like this every single

З другого боку, є й інша причина, через яку я хочу поїхати. Та й бронювання у будь-якому разі не підлягає поверненню.

Разом з Пенні нам вдалося відірвати Емму від мене, пообіцявши їй купу морозива. Ми завантажили дитячий багаж у кросовер, тож все готово до від'їзду. Мене охоплює смуток, коли я усвідомлюю, що буду далеко від дітей увесь тиждень. І хоч ми їздимо у відпустку щороку, це завжди боляче.

— З дітьми все буде добре,— пообіцяла Пенні.

— Дякую.

Вона впорається. Пенні — немов супер мама. Між постійними суперечками з Ноем і моєю напруженою діяльністю вчителя для дітей з особливими потребами, я іноді відчуваю, що не справляюся з материнськими обов'язками. Але я ніколи не покину свою роботу, бо занадто її люблю.

— До речі. — Вона починає говорити тихіше. — Ти вже сказала Ною про...?

Я поглянула на будинок. Ной ще досі збирав речі.

— Ні. Ще не сказала.

Її очі округлюються.

— Клер, ти мусиш йому сказати! Коли ти збираєшся це зробити?

— Згодом, добре?

Не хочу розповідати сестрі про нашу дурну сварку через його футболку.

— Я все йому розповім, перш ніж ми туди дістанемося.

Вона кидає на мене свій типовий погляд "я старша сестра і знаю краще за тебе". Ненавиджу цей погляд. Особливо тому, що вона має рацію — нам з Ноем потрібно якнайшвидше поговорити. Не варто захоплювати його зненацька.

— Скажу йому, щойно сядемо в машину, — відповідаю я. — Перед тим, як заберемо Ліндсі.

Це буде цікава поїздка.

Я обіймаю Пенні на прощання і нахиляюся, щоб востаннє поцілувати дітей на задньому сидінні. Емма міцно притискається

year we've been married. This is the first time I've had such a bad feeling about it.

It's all Emma's stupid dream. I know it's ridiculous, but it's weighing on me.

I need to put it out of my head. Before I let it ruin the week.

CHAPTER 3

CLAIRE

We're taking my silver minivan on the trip, because it will hold all six of us. Noah thought I was being ridiculous when I bought the minivan, but I'm constantly driving carpool, so it's come in handy a lot. There are three rows of seats, so the kids don't have to be squashed on top of each other. I love it. As usual, Noah was absolutely wrong.

I remove Emma's booster seat so all the adults will have a place to sit. Last night, I cleaned out the car, which was embarrassingly dirty. How did so many french fries get in the backseat? And why was everything so sticky back there? I did the best I could to clean it up, but there are probably still a few sticky patches left.

We each have one piece of luggage, but my bag is twice the size of Noah's and stuffed to the breaking point. He tosses my luggage into the back so roughly that I'm glad I didn't pack anything fragile. He's decided to take out his aggression towards me on my luggage. On the plus side, at least he shaved for the trip.

"What the hell do you need so much stuff for?" he grumbles. "We're only going for a week."

Admittedly, I didn't pack light. But it's the end of June, which means it could just as easily be chilly as it could be sweltering. I have to be prepared. "You brought plenty too," I point out.

Noah gently places his brand new tackle box into the back.

"I'm going fishing. I have to have supplies."

до мене. Чому я не можу позбутися цього тривожного відчуття? Ми їздили в аналогічні подорожі щороку відтоді, як одружилися, але вперше мене охоплює таке передчуття тривоги.

Це все через дурний сон Емми. Я знаю, це смішно, менше з тим мене це турбує.

Мені потрібно викинути це з голови, або тиждень відпочинку буде зруйновано.

Розділ 3

Клер

Ми вирушаємо на моєму сріблястому мінівені, бо він може вмістити нас усіх. Ной вважав, що купівля мінівена — дурниця, але оскільки я постійно організую спільні поїздки, той дуже мені допомагає. У машині три ряди сидінь, тому дітям не доводиться тиснутися одне біля одного. Мені це дуже подобається. Як завжди, Ной був абсолютно неправий.

Я прибираю дитяче крісло Емми, щоб усі дорослі мали, де сісти. Вчора ввечері я чистила машину, яка була неймовірно брудною. Звідки на задньому сидінні взялося стільки картоплі фри? І чому все було таким липким? Я зробила все, що могла, але, мабуть, десь залишилися липкі плями.

У кожного з нас по одній валізі, але моя вдвічі більша за Ноеву і напхана під зав'язку. Він кидає мою сумку на заднє сидіння так грубо, що я радію, що не спакувала нічого крихкого. Він вирішив таким чином виплеснути свою агресію. З іншого боку, він принаймні поголився перед поїздкою.

— Навіщо тобі так багато речей, — буркнув Ной. — Ми їдемо всього на тиждень.

Зізнаюся, я взяла з собою багато. Але зараз кінець червня, а це означає, що може бути як прохолодно, так і спекотно. Я повинна бути готовою до всього.

— У тебе також не маленька валіза, — підмітила я.

Right. He's been excited about going fishing for months. "I still don't get why you're so excited about sitting on a lake for hours. It sounds excruciating."

He shrugs. "I just... I need to clear my head."

Fine, whatever. As long as he doesn't ask me to go with him. If the two of us go out on a boat into the middle of the lake, I have a bad feeling only one of us will come back alive.

Noah takes the spare car keys from the pocket of his jeans and slides into the driver's seat. It's a strange move, considering this is my car. I rap on the driver's side window. "What do you think you're doing?" "What? Aren't we going?"

"Yeah, but it's my car. Why are you driving?"

He rolls his eyes at me. "Come on, Claire. You've had this car for three years, and there are already like ten dents in it."

That's not entirely inaccurate. Still. "Not all of those dents are my fault."

"Whatever you say."

I grit my teeth, wondering if this is worth fighting about. It's not like I love to drive and I'm so eager to be behind the wheel for four hours. But why does he assume he's always going to be the one driving during these long trips? Worse, he's going to complain later about how I made him do all the driving, and now he's tired and crabby.

If we didn't have two children together, I would call it quits right now. Right this minute.

For a moment, I allow myself to fantasize. Noah, it's over. It would feel so good to say those words.

Instead, I climb into the passenger's seat beside him. I smooth out the light pink shorts I bought last week that show off what I think are still some pretty nice legs. Not that Noah would notice. He used to dress

Ной обережно кладе свою нову рибальську коробку в багажник. — Я збираюся рибалити. Мені потрібне рибальське приладдя.

Звісно. Він вже кілька місяців з нетерпінням чекає на риболовлю. — Я все ще не розумію, що цікавого у тому, щоб годинами сидіти біля озера. Це звучить виснажливо.

Він знизує плечима.

— Мені просто... Треба очистити думки.

Не важливо, позаяк він не пропонує мені доєднатися. Якщо ми вдвох вийдемо на човні на середину озера, у мене є погане передчуття, що тільки один з нас повернеться живим.

Ной дістає запасні ключі від машини з кишені джинсів і сідає на водійське сидіння. Це дивно, враховуючи, що автівка — моя. Я стукаю у водійське віконце.

— Ти що робиш?

— А що? Хіба ми не їдемо?

— Авжеж, але це моє авто. Чому ти за кермом?

Він закочує очі, дивлячись на мене.

— Не починай, Клер. Ти маєш цю машину вже три роки, а на ній вже з десяток вмятин.

Це не зовсім правда.

— Не всі вмятини моїх рук справа.

— Як скажеш.

Я зіплюю зуби, розмірковуючи, чи варто сперечатися. Не люблю водити машину і зовсім не хочу сидіти за кермом чотири години поспіль. Але чому він завжди вважає, що під час таких довгих поїздок кермувати має лише він? Ба більше, потім він буде скаржитися, що я змусила його сісти за кермо, і тепер він втопився і погано почувається.

Якби у нас не було двох дітей, я б покінчила з цим просто зараз.

На мить я дозволяю собі помріяти. Ми з Ноем більше не разом. Було б так приємно вимовити ці слова.

nicely when we went out together, but now he sticks to jeans and a T-shirt. Although I admit, they don't look bad on his solid frame. He pushes his glasses up his nose and swivels his head to look at me.

“Aren't you going to use the bathroom?”

“No.”

He frowns. “Look, you should go now. I'm not stopping in thirty minutes at a gas station so you can go.”

“Fine. I won't have to go.”

“Really? Because I feel like whenever you don't go right before we leave, I end up having to stop right away.”

I glare at him. Are we really having this conversation? I'm not five years old. “Noah, if I needed to use the bathroom, I would go. I don't have to go.”

He stares at me for a moment, then turns his key in the gas. “Whatever you say, Claire.”

I drop back in my seat, fuming, as he carefully backs out of the driveway and starts driving in the direction of Lindsay's house. After a minute of silence, he hits the button to start the radio, and Adam Levine's voice croons the lyrics to a song I've heard hundreds of times before.

Noah stares out at the road through his glasses. Back when we first started dating, he only wore glasses in class and when he was driving. He never wore them on our dates. Over the last fifteen years, he's gotten to the point where he wears them all the time. He says his vision has gotten worse, but I'm not so sure. He wears them all the time for the same reason he doesn't bother to shave anymore if he doesn't have to be at work. I'm lucky he gets dressed or showers anymore.

“I got us separate rooms,” I blurt out.

Noah slides his foot onto the brake at a red light. He turns to stare at me, his hazel eyes wide. “What?”

Замість цього я сідаю на пасажирське сидіння поруч із ним. Розглядую світло-рожеві шорти, які купила минулого тижня й які підкреслюють мої ще досить гарні, як на мій вік, ноги. Не те, щоб Ной це помітив. Раніше, коли ми виходили разом, він одягався стильно, а тепер — лише джинси та футболки. Хоча мушу визнати, на його міцній статурі вони виглядають непогано. Він опускає окуляри на ніс і повертає голову, щоб подивитися на мене.

— Ти не підеш у туалет?

— Ні.

Він пирхає.

— Послухай, тобі краще сходити. Я не буду зупинятися що тридцять хвилин на заправках заради вбиральні.

— Домовились. Тобі не доведеться.

— Справді? Тому що я відчуваю, що коли ти не йдеш в туалет перед поїздкою, мені доводиться відразу ж зупинятися.

Я поглянула на нього. Ми справді про це говоримо? Мені не 5 років.

— Ной, якби мені потрібно було в туалет, я б пішла.

Він дивиться на мене кілька секунд, потім повертає ключ у замку запалювання.

— Як скажеш, Клер.

Я зі злістю відкидаюся на сидіння, а він обережно виїжджає з подвір'я й рушає в напрямку будинку Ліндсі. Після хвилини мовчання він натискає кнопку і вмикає радіо, й голос Адама Левіна починає співати пісню, яку я чула сотні разів.

Ной дивиться на дорогу крізь окуляри. Коли ми тільки почали зустрічатися, він носив їх лише в класі та за кермом. На побаченнях окулярів майже не було. За останні п'ятнадцять років він дійшов до того, що носить їх постійно. Каже, що його зір погіршився, але я не впевнена. Вважаю, він носить їх без нагальної потреби. З тієї ж причини, чому не голиться — просто так зручніше. Мені пощастило, що він ще одягається і приймає душ.

“At the inn.” I look away from him, out the windshield. “I booked us two separate bedrooms.”

“You did?” Even though we have been fighting nonstop all morning (hell, all year), he sounds hurt. “But... why?”

“Well...” I play with a loose thread on my shirt. “I just thought... I mean, you snore, Noah. And you’re always saying how I move around too much in my sleep. So I thought maybe, you know, we could both get a better night’s sleep if we’re apart.” I hastily add, “Just for the week.”

I hazard a look at Noah. His eyes are pinned on the crosswalk, and a muscle twitches in his jaw.

“I mean,” I babble on, “there are a lot of couples that take separate vacations entirely. There’s nothing wrong with it. You know, a little time apart. You’re going to be spending most of your time fishing anyway, and you’ll have to get up real early...”

The light turns green and Noah hits the gas so hard that my head snaps back. “Right. I get it.”

“So... you’re okay with it?”

That muscle is still twitching in his jaw. “Of course. Separate bedrooms. Perfect. Maybe we won’t have to see each other at all during this trip.”

“Noah...”

But before I can say another word, Noah reaches over and turns up the volume of the radio loud enough to drown out any attempt at conversation. I guess we’re done discussing this.

He’s not thrilled. Frankly, I thought there was a chance he might be relieved we wouldn’t be stuck in a tiny room together for a whole week. Apparently not.

Still, I’m not going to take it back. I’ve been looking forward to these separate rooms all month. I probably should’ve told him sooner, but I didn’t want to have to deal with him sulking about it for weeks. I’m sure

— Я забронювала нам окремі кімнати, — обмовилась я.

Ной гальмує на червоному світлі. Повертається і дивиться на мене своїми великими карими очима.

— Що?

— У готелі. Я відвертаюся від нього, дивлюся у лобове скло. — Я забронювала нам дві окремі спальні.

— Справді? — Й хоча ми весь ранок (та дідько, весь рік) сварилися, він виглядає пригніченим.

— Але... чому?

— Що ж... — Мої пальці блукають по шву на сорочці. — Я подумала... Ной ти хропиш. І ти завжди скаржишся на те, що в мене неспокійний сон. Тому, щоб краще виспатись, я забронювала окремі спальні. Лише на тиждень, — поспіхом додала я.

Я зважуюсь поглянути на Ноя. Його очі прикуті до пішохідного переходу, а в щелепі сіпається м’яз.

— Маю на увазі, — продовжую я, — що є багато пар, які проводять відпустку повністю окремо. У цьому немає нічого поганого. Розумієш, трохи часу наодинці. Ти все одно будеш проводити більшу частину часу на риболовлі й тобі доведеться дуже рано вставати...

Світло змінюється на зелене, і Ной так сильно натискає на газ, що моя голова різко відкидається назад.

— Я зрозумів.

— Ти не проти?

М’яз у його щелепі все ще тремтить.

— Звісно. Окремі спальні. Чудово. Можливо нам і зовсім не потрібно буде бачити одне одного під час подорожі.

— Ной...

Але перш ніж я встигаю промовити ще слово, він тягнеться і настільки збільшує гучність радіо, що будь-яка спроба розмови стає неможливою. Мабуть, дискусію завершено.

once we're there, he'll see the wisdom in my decision. And maybe next year, we will end up taking separate vacations. Lindsay and I could take that trip to Hawaii we've been talking about for ages.

Or maybe next year we won't be together anymore at all. You never know.

CHAPTER 4

CLAIRE

It takes nearly half an hour to drive from our house in Castle Pines to Lindsay's apartment building in Denver, during which time Noah and I fail to exchange a single word. He won't even look at me.

The logical part of me is saying that we should call off this trip. Or at least, I should back out. The four-hour drive is bad enough, but now we have to spend an entire week together without the buffer of our work and the children? It sounds like hell.

Then again, I have my reasons for wanting to go.

The plan is that we're all going to meet in front of Lindsay's building, because it's a place where everyone can park easily for the week. We're ten minutes early, but Lindsay is already standing outside her building with two huge pieces of luggage—more than I've got. I consider pointing that out to Noah, but I decided not to break our code of silence.

Lindsay waves enthusiastically when she sees the minivan. She looks fantastic. Her blonde hair is pulled into a perfectly messy bun, she's got a pair of Ray-Ban's on her nose, and she's got her skinny jeans tucked into the cutest pair of black hiking boots. I'd like to think I have kept in good shape since college, but of the group of us, Lindsay is the only one

Він не у захваті. Чесно кажучи, я думала, що він, можливо, зрадіє, що ми не будемо сидіти разом у маленькій кімнаті цілий тиждень. Але, мабуть, ні.

Проте я не збираюся міняти рішення. Цілий місяць я з нетерпінням чекала на окремі кімнати. Мабуть, варто було сказати йому про це раніше, але я не хотіла, щоб він тижнями ображався. Я впевнена, що коли ми приїдемо до готелю, він зрозуміє мудрість мого вибору. А можливо, наступного року ми взагалі поїдемо відпочивати окремо: Ліндсі й я — на Гаваї, про що мріємо вже давно.

А може, наступного року ми вже взагалі не буде разом. Ніколи не знаєш достеменно.

Розділ 4

Клер

Поїздка від нашого будинку в Касл-Пайнс до квартири Ліндсі в Денвері займає майже півгодини, і за цей час ми з Ноєм не промовили ані слова. Він навіть не дивиться на мене.

Раціональна частина мене каже, що цю поїздку треба скасувати. Або, принаймні, я повинна відмовитися їхати. Чотиригодинна поїздка — це вже досить погано, але тепер ми маємо провести цілий тиждень разом, без буфера з роботи та дітей. Звучить, як справжнє пекло.

З іншого боку, у мене є свої причини поїхати.

За планом ми всі збираємося біля будинку Ліндсі, бо там зручно припаркуватися на тиждень. Ми приїхали на десять хвилин раніше, а вона вже стоїть біля будинку з двома величезними валізами — навіть більшими за мої. Хотілося б сказати Ною про це, але я вирішую не порушувати наш кодекс мовчання.

Ліндсі захоплено махає рукою, коли бачить мінівен. Виглядає вона приголомшливо: біляве волосся зібране в ідеально недбалій пучок, на носі окуляри "Рей Бен", а обтягуючі джинси заправлені в чорні похідні черевики. Мені хотілося б думати, що я зберегла форму з

who looks better than she did in college. It's like her butt gets higher every year.

I glance over at Noah to see if he's giving her a once over. He isn't. He's still sulking about our conversation.

We pop the trunk for Lindsay to throw her bags inside, then she slides into the middle row, right behind me. We do a quickseat-hug, and Noah breaks his silence to say hello. Even though Noah has known Lindsay nearly as long as I have, they don't hug. Noah isn't the kind of guy who goes around hugging people left and right—hugs are reserved for close family only.

“So!” I say. “We finally get to meet Warner! Very exciting!”

Lindsay's porcelain skin flushes with happiness. “I can't wait for you to meet him, Claire. He's... well, he's amazing. I really think he's the one.”

“Is this the doctor?” Noah asks. He sounds utterly disinterested, but at least he's being polite.

She tucks a loose strand of her ash blonde hair behind her ear. “He's a surgeon.”

I can see him eyeing her in the rearview mirror. “What kind of surgeon?”

“A plastic surgeon.” Before Noah can comment, she quickly adds, “But he doesn't just do boob jobs and facelifts. He does facial reconstructions. He works miracles. You should hear what his patients say about him online.” She flops back against the seat. “But he's not full of himself at all. He's really sweet and down to earth.”

I wink at her. “And cute?”

“So cute!” She giggles. “And you know what the best part is? He's a Scorpio.”

Noah lets out a loud snort. “That's the best part?”

Noah doesn't believe in horoscopes or zodiac signs or anything that doesn't have rigorous experimental evidence behind it. He's not shy about saying so either. It doesn't bother Lindsay though. According to her, he's a typical Capricorn.

коледжу, але серед нас тільки Ліндсі виглядає краще, ніж тоді. Схоже, що її фігура з кожним роком стає ще підтягнутішою.

Я кидаю краєм ока погляд на Ноя, щоб перевірити, чи оцінює він Ліндсі. Ні, він усе ще сердиться через нашу розмову.

Ми відкриваємо багажник, щоб вона могла покласти сумки, а потім Ліндсі сідає на середнє місце прямо за мною. Ми швидко обіймаємося, і Ной порушує мовчання й вітається. Попри те, що він знає Ліндсі майже так само довго, як і я, вони не обіймаються. Ной не з тих, хто обіймає усіх підряд — він залишає обійми тільки для близьких родичів.

— Так, — кажу я. — Нарешті ми зустрінемося з Ворнером! Дуже цікаво!

Порцелянова шкіра Ліндсі світиться від щастя.

— Я не можу дочекатися вашої зустрічі з ним, Клер. Він... він чудовий. Я вірю в те, що він той самий.

— Він лікар? — запитує Ной. Він говорить абсолютно байдужим, але принаймні ввічливим, тоном.

Вона заправляє пасмо попелясто-русявого волосся за вухо.

— Він хірург.

Я бачу, як він дивиться на неї в дзеркало заднього виду.

— Який саме хірург?

— Пластичний. — Вона швидко додає, не даючи змогу Ною висловити думку. — Він не просто збільшує груди й підтягує обличчя. Він робить реконструкцію зовнішності. Ворнер творить чудеса. Ти маєш побачити відгуки на нього онлайн.

Вона відкидається на спинку сидіння.

— Але він зовсім не зарозумілий. Навпаки — дуже милий і простодушний.

Я підморгуюю їй.

— І милий?

— Аж занадто, — сміючись відповідає Ліндсі. — І знаєш, що найкраще в ньому? Він — Скорпіон.

Ной голосно хмикає.

“It’s perfect because I’m a Virgo,” she explains to him. “Virgo is an earth sign, and we are the pickiest of the earth signs. But water signs, like Scorpio, soften us up and give us an emotional outlet.” Her eyes widen. “It’s a very powerful balance.”

“I see,” he mutters. “So how is it that such an eligible young Scorpio finds himself still single?”

She furrows her brow. “It’s sort of a sad story. Warner was with a woman for the last seven years, but a year ago she... died.”

I clasp a hand over my mouth. “Oh, that’s terrible.”
She nods soberly. “Cancer. It was very hard on him.”

“Of course...”

“So... we’ve been taking it kind of slow.” She glances out the window. “But things are getting pretty serious now. He was even hinting at looking for rings the other day.”

“Wow,” I breathe. “That’s incredible. I wasn’t even sure you wanted to get married.”

“I wasn’t sure either,” she admits. “But Warner is just so amazing. Ever since I met him, it’s like I can’t imagine ever being with anyone else. But I’m sure you know what that’s like...”

I suck in a breath. I glance over at Noah, and it’s pretty clear he’s thinking what I’m thinking.

“Ooh, there he is!” Lindsay squeals.

I snap my head up and follow Lindsay’s gaze out the window. She’s been telling me about this guy for the last six months, but she’s never let me meet him, and she’s been pretty stingy with the details. So none of my Internet searches turned up anything, and I’ve been dying to meet the guy.

And now that I’ve finally seen Warner, well...

Let’s just say that this is exactly the sort of guy I would’ve imagined Lindsay would finally decide to marry.

First of all, he’s gorgeous. So gorgeous that I find my jaw dropping open a little bit. Not that Noah isn’t a decent looking guy—my husband

— I це найкраща частина?

Ной не вірить в гороскопи, знаки зодіаку та все, що не ґрунтується на суворих експериментальних доказах. І не соромиться цього визнати. Однак Ліндсі це не турбує. На її думку, мій чоловік типовий Козеріг.

— Це чудово, бо я Діва, — пояснює Ліндсі. — Діва це земний знак, ми найбільш перебірливі. Водяні знаки, як Скорпіон — пом’якшують нас і дають можливість виплеснути емоції. — Її очі розширюються. — Це потужний баланс.

— Розумію, — бурмоче він. — То як же так вийшло, що такий привабливий молодий Скорпіон досі залишається самотнім?

Вона хмурить брови.

— Це трагічна історія. Ворнер був у стосунках з жінкою протягом семи років, але рік тому вона... померла.

Я закриваю рот рукою.

— Це жахливо.

Ліндсі жалісливо киває.

— Рак. Для нього це був дуже складний період.

— Жодних сумнівів...

— Тож... ми не поспішаємо. — Вона поглядає у вікно. — Але наразі все стає досить серйозним. Нещодавно він навіть натякнув, що шукає обручки.

— Ого, — зітхаю я. — Це неймовірно. Я навіть не була певна чи ти взагалі хотіла виходити заміж.

— Я не була впевнена також, — визнає Ліндсі. — Але Ворнер такий чудовий. Відколи його зустріла, не можу уявити себе з кимось іншим. Ти знаєш, як це...

Я затримала дихання. Поглянула на Ноя і чітко зрозуміла, що він думає про те ж, що й я.

— Ось він! — вигукує Ліндсі.

Я піднімаю голову і слідкую за її поглядом крізь вікно. Вона розповідає мені про цього хлопця вже півроку, але ніколи не давала мені з ним познайомитися і дуже неохоче ділилася подробицями.

can be downright handsome on the rare occasion he puts on a suit and tie. But Warner looks like he could be a movie star. Sun-streaked blond hair, clear blue eyes, bulging muscles visible under his fitted T-shirt. And he has a chin cleft. Lindsay loves chin clefts. She has this theory that every truly good-looking person has a chin cleft.

“Wow,” I say aloud.

“I know, right!” Lindsay looks pleased by my approval. “Isn’t he hot?” Noah is rolling his eyes next to me, but even he has to realize how gorgeous Warner is. When I look back at Lindsay, I can see how smitten she is. She’s always been the pickiest person I know when it comes to men—she has dropped a lot of perfectly good ones for no discernible reason—but I have to admit, she knew what she was doing when she held out. She really likes this guy.

The other thing I notice about Warner is that he only has one piece of luggage. One small bag. Noah packed pretty light, but this guy wins. All he’s got is a single, small duffel bag that looks like it could only fit maybe a day or two worth of clothing.

Lindsay opens the back door and Warner ducks into the van. He flashes a smile that makes him look even more attractive, if that were even possible. He holds out his hand to me—his handshake is warm and firm. If this man were my surgeon, I would feel like I was in very capable hands. He could suck fat out of my love handles any day of the week.

“You must be Claire,” Warner says. His voice is a rich baritone that reverberates within the car. “I’ve heard so much about you.”

“All good, I hope!” My voice trembles a bit. I’m oddly nervous. “Exclusively.” He winks at me, which makes me titter like a schoolgirl. He turns his attention to Noah. “Noah, right?”

Тому жоден з моїх пошуків в Інтернеті не дав результатів, і мені дуже кортить його побачити.

Нарешті я побачила Ворнера. Що ж...

Скажімо так — це саме той тип чоловіка, з яким, як я уявляла, Ліндсі врешті-решт вирішить одружитися.

По-перше, він надзвичайно привабливий. Настільки, що я ледь не відкрила рота від подиву. Не те, щоб Ной був негарним — мій чоловік може бути справді привабливим, коли вкрай рідко одягає костюм і краватку. Але Ворнер виглядає так, ніби він — кінозірка: світле волосся з сонячними відблисками, прозорі блакитні очі, випуклі м’язи, що видніються під обтягуючою футболкою. І в нього є ямочка на підборідді. Ліндсі обожнює цю особливість у чоловіках. Вона має теорію, що кожна по-справжньому приваблива людина має ямочку на підборідді.

— Вау, — кажу я в голос.

— Я знаю, правда! — Ліндсі виглядає задоволеною моєю реакцією. — Хіба він не красень?

Ной похитує головою поруч зі мною, але навіть він мусить визнати, що Ворнер — чудовий. Коли я дивлюся на Ліндсі, то бачу, наскільки вона зачарована. Вона завжди була найвибагливішою людиною, яку я знаю, коли справа стосувалася чоловіків, позаяк відмовляла багатьом чудовим хлопцям без видимих причин. Втім мушу визнати: вона знала, що робить, коли відмовляла. Їй дійсно подобається цей чолов’яга.

Ще одна річ, яку я помітила у Ворнері, — він має лише одну валізу. Ной спакував небагато речей, але цей хлопець перевершив і його. У нього є лише одна маленька валізка, в яку, здається, можна покласти одяг лише на день-два.

Ліндсі відчиняє задні двері, і Ворнер сідає у мінівен. Він посміхається, що робить його ще привабливішим, якщо це взагалі можливо, і простягає мені руку — його привітання тепле і міцне. Якби цей чоловік був моїм хірургом, я б відчувала, що перебуваю

Noah shakes his outstretched hand with considerably less enthusiasm. “Nice to meet you. You’re the one who recommended this inn, weren’t you?”

Warner nods enthusiastically. “I stayed there many times before. You’re going to love it. I heard you were interested in going fishing?” Noah shrugs, even though it’s all he could talk about for the last week.

“I thought I might give it a try.”

“The fishing is great out there. The trout are jumping out of the water. You’ll love it.”

Lindsay reaches for Warner’s hand, and she slides her fingers into his. He grins at her with lust in his eyes. They make a very attractive couple. I pretend not to watch. I certainly don’t want to admit the whole thing makes my chest burn with jealousy. Noah and I used to be that way. But that’s just a distant memory.

As Lindsay and Warner get all cuddly in the backseat, I stare out the window, wondering where Jack and Michelle are. Michelle is always very prompt, but Jack sometimes makes the two of them late. I glance at the backseat, hoping they arrive before Lindsay and Warner start outright making out. He is stroking her chin, and I’m worried it’s not far off.

“So how did the two of you meet again?” I ask loudly.

Lindsay breaks away from Warner, her eyes bright. “Oh, it’s a great story! We were at the supermarket. I had just checked out and was carrying two bags of groceries to my car, and wouldn’t you know it—the bottom fell out of one of the bags!”

в дуже надійних руках. Він міг би висмоктувати жир з моїх боків будь-якого дня тижня.

— Ти, напевно, Клер, — каже Ворнер. Його голос — оксамитовий баритон, який відлунує в салоні автомобіля. — Я багато чув про тебе.

— Сподіваюсь, лише хороше!

Мій голос тремтів. Я нервувала.

— Виключно.

Він підморгнув мені, і я захихотіла, як школярка. Він звернув увагу на мого чоловіка.

— Ной, вірно?

Той тисне йому руку зі значно меншим ентузіазмом.

— Приємно познайомитись. Саме ти порекомендував цей готель, чи не так?

Ворнер кивнув.

— Я зупинявся там багато разів. Ви будете у захваті. Я чув, ти цікавишся риболовлю?

Ной знижує плечима, хоча це все, про що він говорив протягом останнього тижня.

— Вирішив спробувати.

— Рибаловля там чудова. Форель просто вистрибує з води. Тобі сподобається.

Ліндсі простягає руку до Ворнера і переплітає свої пальці з його.

Він усміхається їй із пристрасною в очах. Вони дуже приваблива пара. Я роблю вигляд, що не дивлюся. Звісно, я не хочу визнавати, що все це змушує моє серце пекти від ревності. Ной і я колись були такими ж. Але зараз — це лише давні спогади.

Поки Ліндсі та Ворнер обіймаються на задньому сидінні, я дивлюся у вікно, гадаючи, де ж Джек і Мішель. Мішель завжди дуже пунктуальна, але Джек іноді затримує їх обох. Поглядаю на заднє сидіння, сподіваючись, що вони прийдуть, перш ніж Ліндсі та Ворнер почнуть відверто цілуватися. Він гладить її підборіддя, і я боюся, що це не за горами.

Warner smiles crookedly. “They always overpack the bags at that supermarket.”

She tilts her head affectionately in his direction. “Anyway, he was right behind me and he helped me to get all the groceries to my car.” She giggles. “Even though I later found out he was on his way to do surgery, and I made him late!”

He throws an arm around her and pulls her close. “It was just a boob job. Not life or death.”

Lindsay is positively beaming. She loves a good meet-cute. She has been convinced none of her prior relationships worked out because they didn’t have a good story about how they met. Now finally, she’s got her great meet-cute.

For a second, I catch Noah’s eye. He rolls his eyes at me, then quickly looks away. Noah and I don’t have a great meetcute story. We met because he lived down the hall from me junior year of college. We didn’t so much meet as we saw each other around a lot over the first half of the year.

He often helped me carry heavy packages up to my room. I guess that’s sort of romantic. Usually, after he helped me with my packages, we would chat in my room for a while. One day he had just carried up a care package from my mother, and after he set the box down on my desk, he rubbed at the back of his neck and flashed me a crooked smile. “You want to grab some dinner?” he asked.

“Thai?” I asked.

“Great!” he said. I only found out later he hates Thai food.

I hadn’t been looking for any sort of relationship at the time. I had one serious boyfriend the year before, but it ended abruptly when I caught him cheating on me. We had actually been thinking about getting back together over the summer, but then I found out he drowned tragically when he was away at some summer program, and the whole experience left me shaken and reluctant to get involved again.

— Як ви познайомились, — голосно питаю я.

Ліндсі відривається від Ворнера, її очі сяють.

— Це чудова історія! Ми зустрілися в магазині. Я щойно оплатила покупки і несла два пакети з продуктами до своєї машини, і ви не повірите — дно у одного просто розірвалося!

Ворнер криво посміхається.

— У магазині завжди кладуть в пакет більш, ніж варто.

Вона лагідно нахиляє голову в його бік.

— Він був позаду мене і допоміг донести усі продукти до машини. Вона засміялась.

— Пізніше я дізналась, що Ворнер саме йшов на роботу, а через мене запізнився на операцію.

Він обіймає її і притягує до себе.

— Це була просто пластика грудей, а не питання життя чи смерті. Ліндсі сяє від щастя. Вона обожнює романтичні історії знайомства й переконана, що жодні її попередні стосунки не склалися саме тому, що їм бракувало красивого початку. І ось тепер вона нарешті отримала свою ідеальну історію.

На мить я перехоплюю погляд Ноя. Він закочує очі й одразу відводить їх убік. У нас із ним немає ефектної романтичної легенди. Ми познайомилися зовсім буденно — він жив у сусідній кімнаті гуртожитку, коли я навчалася на третьому курсі коледжу. Упродовж перших місяців ми не стільки знайомилися, скільки просто постійно натикалися одне на одного.

Він зчаста допомагав мені заносити важкі валізи до кімнати — і, на мій погляд, у цьому було щось по-справжньому зворушливе. Зазвичай після цього ми ще довго розмовляли в моїй кімнаті. Одного разу він приніс посылку від моєї мами, поставив коробку на стіл, потер потилицю й усміхнувся.

— Хочеш повечеряти? — запитав мене.

— Тайський ресторанчик? — запитала я у відповідь.

— Чудово! — вигукнув він. Лише згодом я дізналась, що Ной терпіти не міг тайську кухню. На той час я зовсім не шукала

But Noah and I had a great time at dinner. I always knew he was smart, but I didn't realize how funny he was. And cute. Still, I thought we were just friends. Until he walked me home, and he kissed me in front of our dorm.

I remember being surprised at how well he kissed. I had kissed a few boys before, and it was always okay, but with Noah, it was on another level. Until that night, I had thought of him as my somewhat dorky neighbor, so this was an extremely pleasant surprise. And then the way he looked at me when he pulled away... I knew right then that if he asked me out a second time, I would say yes.

I look over at Noah now. When is the last time he's kissed me like that? I can't even remember. I'm pretty sure it will never happen again.

A rap on the passenger side window jolts me out of my thoughts. Jack and Michelle Alpert are right outside the car, trying to get our attention. Jack is waving wildly. And then he mouths the word "sorry."

Finally! They're almost ten minutes late.

Noah unlocks the back door, and Jack wrenches it open. "You're late," Noah snaps at him.

"Good to see you too, buddy," Jack says.

Noah has to get out to help them squeeze their luggage into the back. Noah and Jack usually joke around a lot when they get together, but Noah seems too tense for that now. Like Lindsay and me, Noah and Jack were roommates back in college. It's an opposites-attract sort of situation because the two of them are very different. Noah was the physics nerd, whereas Jack had long hair and played the guitar. When he strummed at that guitar, singing old Beatles songs, my knees got weak. Even now, he's got that rugged look—his hair is still shaggy compared with Noah's and Warner's, and his hands are calloused from manual labor and playing the guitar.

стосунків. Роком раніше в мене були серйозні стосунки, але все обірвалося раптово — я застала його з іншою. Ми навіть замислювалися над тим, щоб знову зійтися влітку, та невдовзі я довідалася, що він трагічно загинув — потонув під час якогось літнього стажування. Це глибоко мене вразило, й я вирішила більше ні з ким не зближуватися.

Проте, вечеря з Ноем пройшла напрочуд легко. Я завжди знала, що він розумний, але й гадки не мала, наскільки він дотепний. І який милий. Утім, тоді я сприймала нас лише як друзів — аж поки він не провів мене додому й не поцілував біля входу до гуртожитку.

Мене вразило, як добре він цілується. Раніше я вже цілувалася з кількома хлопцями — це ніколи не було неприємно, але й нічого особливого. З Ноем усе було інакше. До тієї ночі я вважала його трохи дивакуватим сусідом, тож це стало надзвичайно приємною несподіванкою. А ще — його погляд, коли він відступив на крок. Тоді я відразу зрозуміла: якщо він запросить мене на друге побачення, я погоджуся.

Я перевела погляд на Ноя. Коли він востаннє цілував мене так, як тоді? Уже й не згадаю. Цього ніколи не станеться.

Стукіт у пасажирське віконце вирвав мене зі спогадів. Біля машини стояли Джек і Мішель Альперт, намагаючись привернути нашу увагу. Джек енергійно замахав руками, а тоді вибачливо промовив: — Перепрошую!

Нарешті. Вони запізнилися майже на десять хвилин.

Ной відмикає задні двері, а Джек їх відчиняє.

— Ви запізнилися, — сердито каже йому Ной.

— І я радий тебе бачити, — відповідає Джек.

Ной виходить із машини, щоб допомогти з багажем. Зазвичай під час зустрічей вони з Джеком без кінця жартують, але сьогодні Ной надто напружений для дотепів. Як і ми з Ліндсі, Ной і Джек колись були сусідами по кімнаті в коледжі — класичний випадок, коли протилежності притягуються. Ной — занурений у фізику інтелектуал, Джек — довговолосий музикант з гітарою. Коли він

Something I never told Noah is that between the two cute guys who lived next door to me during my junior year, Jack was the one I had been hoping would ask me out. And later in the year, at a party where we both had too much to drink, Jack admitted he had wanted to ask me out, but he chickened out and Noah got to me first. As we both sipped our rum and cokes, he grinned and asked if I thought there was any chance I might ever want to switch.

I was slightly drunk, but I still said no. I was not interested in switching. No way. I loved Noah. At that point, even though we had been dating only a few months, I was beginning to think he was the man I wanted to spend my life with.

What a mistake.

Michelle slides into the backseat first. Her jet black hair is pulled into a flawless bun and she's wearing a crisp fitted white T-shirt that looks like she ironed it this morning. I don't think I've ever seen her with one hair out of place. She works as a divorce lawyer and rumor has it she's the best divorce attorney in all of Denver. If Noah and I end up going in that direction, it's going to be a race to see which one of us can retain her services. She's the opposite of Jack in a lot of ways, but they've always seemed happy together.

Maybe it's because they don't have children. According to Jack, Michelle has never been interested in having kids. So they've never had the vicious argument at two in the morning over whose turn it was to get up with the screaming baby. Or fight number 179 over who's changing the poopy diaper.

"Sorry we were late." Michelle crosses her legs as she shoots Jack a look. "I caught this one trying to pack a gun."

"Jack!" Lindsay gasps.

"Jesus Christ." Jack runs a hand through his shaggy dark hair. "I wasn't packing a handgun. It was a rifle. I heard there's a place to go hunting over there."

перебирає струни, наспівуючи старі пісні Бітлз, у мене й досі підкошуються коліна. І зараз він має той самий трохи обтріпаний вигляд: волосся, як і раніше, скуйовджене — особливо поруч із акуратно підстриженими Ноем і Ворнером, — а долони зазублені від фізичної праці й гри на гітарі.

Я ніколи не зізнавалася Ною, що з двох привабливих хлопців, які жили по сусідству на першому курсі, саме від Джека очікувала запрошення на побачення. Пізніше того ж року на вечірці, де ми обоє перебрали з алкоголем, Джек зізнався, що хотів запросити мене, але не наважився — і Ной його випередив. Смакуючи ром із колою, він усміхнувся й запитав, чи є бодай найменший шанс, що колись я передумаю.

Я була напідпитку, та все ж відповіла "ні". Я не хотіла нічого змінювати. Нізащо. Позаяк кохала Ноя. На той момент ми зустрічалися лише кілька місяців, але я вже ловила себе на думці, що саме з ним хочу прожити все життя.

Яка ж це була помилка!

Мішель сідає на заднє сидіння першою. Її чорне, мов смола, волосся зібране в бездоганний пучок, а біла обтисла футболка виглядає так, ніби її щойно випрасували. Я не пригадую, щоб колись бачила її з розпатляною зачіскою. Вона — адвокатка з розлучень, і подекують, — найкраща в усьому Денвері. Якщо ми з Ноем колись підемо цим шляхом, між нами, певно, розгорнеться боротьба за право найняти саме її. У багатьох речах вона — повна протилежність Джеку, та разом вони завжди здавалися щасливими. Можливо, тому що в них немає дітей. Зі слів Джека, Мішель ніколи не прагнула материнства. Тож їм не доводилося сваритися о другій ночі через те, чия черга вставати до немовляти, що плаче. І влаштовувати нескінченні суперечки про те, хто цього разу мінятиме брудну пелюшку.

— Вибачте за запізнення.

Мішель схрещує ноги, кидаючи погляд на Джека.

— Я побачила, що Джек хотів взяти з собою пістолет.

“That doesn’t make it any better, Jack,” Michelle says sharply. I feel sorry for him, trying to best her in an argument. It must be impossible. “Hunting is barbaric,” Lindsay sniffs.

Jack makes a face at her. “You eat meat, don’t you, Lindsay? How do you think it gets to your plate? Do you think those animals die of natural causes?”

“It’s different when you’re hunting,” Lindsay says. “Have you ever seen Bambi? Remember when the hunter shot Bambi’s mother? Is that what you want, Jack? To be the one who kills Bambi’s mother?”

One corner of Jack’s lips tugs upward. “Don’t be fooled. If a deer had the chance, it would kill you and everyone you care about.”

Michelle pokes Jack in the ribs and he yelps in pain. “I thought it was something we could do together, Michelle.”

“You know I’ve got a ton of work to do during this trip,” Michelle sighs. “I’ll be lucky if I leave the room except for meals. But even if I didn’t, I would never go hunting. Ever.”

And now everyone is glaring at Jack.

“Look,” Jack says, “I didn’t bring the gun. I’m not going to kill Bambi’s mother. Let’s just get going.”

“Great idea,” Noah says. And once again, he hits the gas so hard that my neck snaps back.

CHAPTER 5 ANONYMOUS

The thing I remember most about my childhood is my mom’s car. It was a green Dodge with a long scratch on the passenger side and a big dent in the front fender. She got it used before I can remember—that

— Джек! — вигукнула Ліндсі.

— Господи Боже. — Джек проводить рукою по своєму кучерявому темному волоссю. — Я не брав з собою пістолет. То була гвинтівка. Я чув, що там є місце, де можна полювати.

— Це не робить справу кращою, Джек, — гаркнула Мішель. Мені шкода його, він намагається перевершити її в суперечці. А це — марна справа.

— Полювання — це варварство, — зневажливо каже Ліндсі.

Джек кривиться.

— Ти їси м’ясо, Ліндсі? Як ти думаєш, як воно потрапляє на твій стіл? Гадася, тварини помирають від старості?

— Полювання — це інше, — каже Ліндсі. — Ти колись дивився мультфільм “Бембі”? Пам’ятаєш, як мисливець застрелив його маму? Ти цього хочеш, Джек? Бути тим мисливцем?

Один куточок губ Джека тягнеться вгору.

— Не дайте себе обдурити. Якби олень мав таку можливість, він би вбив тебе і всіх, хто тобі дорогий.

Мішель тицяє Джека в ребра, і він скрикує від болю.

— Я хотів зробити це разом з тобою, люба.

— Ти ж знаєш, що у мене купа роботи, запланованої на відпустку, — зітхає Мішель. — Мені пощастить, якщо я виходитиму з кімнати хоча б попоїсти. Але навіть якби я взагалі не мала можливості вийти, я б все одно не пішла на полювання. Ніколи.

І тепер усі гнівно дивляться на Джека.

— Слухайте, — каже він, — я не брав із собою рушницю. Я не збираюся вбивати матір Бембі. Давайте просто поїдемо.

— Чудова ідея, — каже Ной і знову так сильно натискає на газ, що моя шия відкидається назад.

Розділ 5

Невідомий

Мій найбільший спогад з дитинства — про мамину машину.

car was older than I was. She used to tell me how my dad went with her to the used car lot and negotiated with the sleazy salesman to get her a good deal. My dad was a salesman too. That's how he knew the tricks. That's also why he traveled so much.

My dad bought a car seat for the back when I was a little kid. He used to make a big deal about strapping me inside. "You all snug and safe back there, sport?" he would say.

But when my father went away on his trips, my mother would get depressed. She didn't give a shit if I was strapped in snug and safe. When we went out, she said to get in the back and gave me ten seconds to get my seatbelt on. If the seatbelt wasn't on by then, too damn bad. You think I have time to wait the rest of the day for you to strap yourself in? Mostly, she would take me to the grocery store. She didn't take me to friends' houses, playgrounds, or anywhere fun. Just grocery stores. Or the gas station.

When I was four years old, when my dad was out of town, she took me out in the car. I couldn't get the car seat buckled on my own so I just sat next to it in the back, behind the driver seat. The strap on the seatbelt went over my neck and cut into the skin. I knew better than to complain. When we got to the grocery store, I started to follow her, but she shook her head. "I just need to get a few things," she told me as she hung her big purple purse over her shoulder. "You stay in the car. I don't need you slowing me down."

Then she closed the door to the car with me inside.

She had left me in the car before. Lots of times. But today was hot. Hot enough that everyone on the street was wearing shorts and wife beater shirts, and fanning themselves as they talked about how damn hot it was.

When my mom was in the car, the air conditioner was going. You could barely feel it in the back, but it was circulating. Unfortunately, after she killed the engine, the temperature in the car started to go up.

Це був зелений "додж" з довгою подряпиною на пасажирській стороні і великою вмятиною на передньому крилі. Вона придбала його ще до того, як я могла щось пригадати — той автомобіль був старший за мене. Мама розповідала, як тато повіз її на автобазар і торгувався з нечесним продавцем, вибиваючи кращу ціну. Тато й сам був продавцем, тож знав усі прийоми. Саме тому він так часто бував у відрядженнях.

Коли я була малою, тато встановив на задньому сидінні дитяче автокрісло. Він завжди пильно стежив, щоб я була надійно пристібнута.

—Тобі там зручно і безпечно, малечо? — запитував він.

Та коли тато їхав у відрядження, мама занурювалася в депресію. Їй було байдуже, чи пристібнута я й чи в безпеці. Перед виїздом вона кидала через плече: "сідай назад — у тебе десять секунд, щоб пристібнутися. Не встигнеш — твої проблеми. Гадаєш, я маю час чекати на тебе весь день?"

Найчастіше вона возила мене лише до продуктового магазину. Не до друзів, не на дитячий майданчик і не кудись розважитися — тільки до супермаркету. Або на заправку.

Коли мені було чотири, а тато знову був у від'їзді, вона взяла мене з собою в місто. Я не змогла самостійно застібнути ремінь безпеки й просто сіла на задньому сидінні за водійським. Ремінь перетискав мені шию й боляче вривався у шкіру, але я знала — скаржитися не можна.

Біля магазину я хотіла піти з нею, та вона не дозволила.

— Мені треба купити кілька речей, — сказала вона, перекидаючи через плече велику фіолетову сумку. — Залишайся в машині. Не відволікай мене.

Потім замкнула мене всередині.

Вона робила так уже не раз. Того дня стояла нестерпна спека. Настільки сильна, що всі довкола ходили в шортах і майках, обмахувалися, чим доведеться, й безупинно скаржилися.

At first, it wasn't too bad. Hot, but I didn't mind hot. Then it got hotter. So hot, it was hard to breathe. You know why it's hard to breathe when it's hot? Heat causes molecules to disperse, so each breath takes in less oxygen.

I was suffocating.

She said she would be right back. As I waited, it became clear it wasn't going to be a quick grocery trip like she promised. But if I got out of the car, there would be consequences. Bad consequences.

So I sat there, the sweat beading on my forehead. And my eyes drifted shut.

I was jarred awake by pounding on my window. It was a woman about my mother's age. I lifted my head and blinked my bleary eyes. The woman was yelling. "Are you okay? Can you open the door?"

I didn't know what to do. My mom would be angry if I opened the door. But this woman kept pounding on the window. My head hurt. So I unlocked the car, and before I knew it, the woman was wrenching the door open.

Even though it was at least ninety degrees outside, the fresh air felt good. I took a gulp of air.

"Oh my God," the woman was saying as she unbuckled my seatbelt and pulled me from the car. I weighed very little, even for my age, and she lifted me easily. "Are you okay? Can you say anything?"

There was concern in her eyes. My mom never looked like that. Too bad this woman couldn't take me home. I could be her kid instead.

"I'm okay."

"What the hell do you think you're doing?" My mother's voice rang out across the parking lot. "What are you doing to my child?"

Коли мама була в машині, кондиціонер працював. Він майже не змінював ситуації, але повітря все ж циркулювало. На жаль, після того, як вона вимкнула двигун, температура в машині почала підніматися. Спершу спека здавалася терпимою, й я майже не зважала на неї. Та згодом повітря розжарилося так, що кожен подих давався зусиллям. У задуху дихати важче, бо нагріте повітря розширюється: молекули розходяться далі одна від одної, і з кожним вдихом до організму надходить менше кисню.

Я не могла дихати.

Мама пообіцяла, що скоро повернеться. Поки я чекала, зрозуміла, що ця поїздка за продуктами буде не настільки швидкою, як вона казала. Але якщо я вийду з машини, це матиме наслідки. Погані наслідки.

Тож я сиділа всередині, й піт виступив на моєму чолі. Мої очі заплющилися.

Я отямилася від сильного стукоту в моє вікно. Це була жінка на вигляд віку моєї мами. Я поглянула вгору і кліпнула затуманеним поглядом.

— З тобою все гаразд? Ти можеш відчинити двері? — кричала вона. Я не знала, що робити. Моя мама розізлилася б, якби я тоді відчинила двері. Жінка продовжувати грюкати у вікно. Голова боліла. Тож я розблокувала машину, і, перш ніж устигла зреагувати, вона вже відчиняла двері.

Попри те, що на вулиці було щонайменше тридцять градусів, свіже повітря було приємним. Я глибоко вдихнула.

— Боже мій, — повторювала жінка, відстібаючи ремінь безпеки та витягуючи мене з машини. Я була худорлявою, навіть на свій вік.

— З тобою все гаразд? Можеш щось сказати?

Жінка виглядала знервованою. Моя мама ніколи такою не була. На жаль, та жінка не могла забрати мене з собою. Я могла би стати її дитиною.

My mother and the woman started yelling at each other. The woman was saying I could have died. My mother told her to mind her own damn business. The woman said she was going to report my mother. Finally, my mom shoved me back into the Dodge and we took off before I had a chance to get my seatbelt buckled again.

“What did you unlock the door for?” she snapped at me.

“It was hot.”

“Well, I hope it was worth it. Now she’s going to report me for being a terrible parent and you’re going to get taken away from us. They’ll put you in a foster home. You’ll never see me or your father again.”

The thought of never seeing my mom again? Not so bad. But the thought of never seeing my father again made me sick. So sick, I had to make her pull over so I could vomit.

— Все гаразд.

— Якого дідька ви робите? — Крик матері лунав на всю стоянку.

— Що ви робите з моєю дитиною?

Жінки почали сваритися між собою. Та, що врятувала мене, зауважила, що я могла загинути. Мама же сказала їй не лізти не у свої справи. Моя рятівниця відповіла, що подасть на мою маму скаргу. Врешті-решт мама заштовхнула мене назад у “додж”, і ми поїхали з непристібнутим ременем безпеки.

— Навіщо ти відчинила двері? — крикнула на мене мама.

— Було дуже спекотно.

— Ну, сподіваюся, це було того варте. Тепер вона подасть на мене скаргу за те, що я погана мати. Тебе заберуть і віддадуть у прийомну сім'ю. Ти більше ніколи не побачиш ані мене, ані свого батька.

Думка про те, що я більше ніколи не побачу маму? Не така вже й погана. Але від самих слів, що я більше ніколи не побачу тата, мене знудило. Так сильно, що я попросила її зупинитися і виблювала все, що було у шлунку.

Chapter 2. Lexical, semantic and stylistic features of the fiction text in Ukrainian translation (based on the book *One by one* by Freida McFadden)

2.1 The author's biography, genre and thematic characteristics of the book *One by one*

Freida McFadden is a popular, best-selling American writer known for her thrillers. In addition to her literary work, she is a doctor specializing in traumatic brain injuries. Her bestseller, *The Housemaid*, was adapted into a successful film of the same name in 2025. The film hit \$300 million at the box office (The Hollywood Reporter, January 28, 2026).

McFadden grew up in Midtown Manhattan with one sibling. Her parents, who later divorced, worked in the medical field: her father was a psychiatrist and her mother — a podiatrist. From childhood, she aspired to become a doctor. She attended one of New York's most prestigious and demanding schools and later noted that it was the institution's rigorous academic standards that largely shaped her work ethic and attitude towards learning (The Times, December 16, 2025).

McFadden then studied mathematics at Harvard University. She subsequently enrolled in medical school, choosing to become a doctor, while continuing to write fiction and sending her manuscripts to publishers and literary agents. During this period, she managed to combine her intensive studies with her creative work, producing material that would later form the basis of her first published works (The Times, December 16, 2025).

After completing her medical training, McFadden began publishing fiction independently. Her debut novel, *The Devil Wears Scrubs* (2013), drew heavily on her own experiences as a medical intern and her observations during clinical training. This book marked the starting point of her writing career and demonstrated her desire to combine the medical world with literary storytelling. (The New York Times, June 23, 2024)

One by One is a murder-mystery thriller that tells the story of six friends who get lost in the woods and are picked off one by one. A group of coworkers travels to a remote location for a company getaway, hoping to strengthen teamwork and unwind. However, what begins as a routine trip quickly turns sinister when communication with the outside world is cut off. Soon, members of the group start disappearing — or turning up dead — one by one. As fear and suspicion grow, hidden secrets and personal conflicts come to light. Each character becomes both a potential victim and a suspect. The protagonist must navigate paranoia, deception, and rising danger to uncover the truth before it's too late. The story builds suspense through unexpected twists, ultimately revealing that the threat comes not from outside — but from someone within the group.

The thriller is a genre of fiction that encompasses many interrelated subgenres, including crime, detective fiction and elements of horror. Its main characteristic lies in creating a tense atmosphere that evokes strong emotions in the reader or viewer: tension, excitement, surprise, anticipation, and anxiety. Thrillers make extensive use of a variety of narrative techniques, including red herrings, unexpected plot twists, unreliable narrators and open endings that keep the reader in suspense. The plot of such works usually revolves around an antagonist who creates obstacles that the protagonist has to overcome (Filmsite, May 27, 2023).

Freida McFadden's novel *One by One* effectively demonstrates the key features of the thriller genre. The author skillfully creates an atmosphere of tension and uncertainty, gradually heightening the reader's sense of unease. The characters' isolation and the confined setting make the story even more intense, as they are forced to interact with one another and are unable to escape the danger. Particularly interesting is how the theme of mistrust is explored in the work: almost every character is capable of arousing suspicion, which is in line with classic thriller conventions. Unexpected plot twists and the gradual unravelling of secrets keep the reader hooked right up to the very end.

In the novel *One by One*, Freida McFadden uses literary devices to maintain tension and intrigue throughout.

However, irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary are particularly interesting for analysis. Irony and sarcasm help the author create a contrast between the external situation and the characters' inner states, highlighting their fears, doubts and hidden motives. Emotionally charged vocabulary, in turn, deepens the psychological impact of the text, allowing the reader to feel tension, anxiety or surprise alongside the characters.

This is important because it is precisely through these techniques that the thriller acquires not only a dynamic plot but also psychological depth, making the reader an active participant in the story. In conclusion, it can be said that Freida McFadden skillfully combines plot intrigue with emotional and ironic language, making her work a classic thriller that is, at the same time, psychologically rich and captivating for the reader.

2.2 The notion and typology of irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary

Stylistic devices, or figures of speech, are essential in enriching literature by adding layers of meaning, enhancing depth, and contributing to its artistic expression. They are the hues that bring life to the canvas of prose, poetry, drama, and non-fiction, enriching the work's vibrancy and captivating the reader's senses (Crystal, 2003, p. 230).

Stylistic devices operate across all levels of language — phonology, morphology, lexicology, and syntax. Authors use them to highlight important ideas, spark the reader's interest, and make the text more engaging. These devices serve as tools for creativity and help capture attention (Hamawand, 2023, p. 9). They are primarily used to enhance clarity, although in rare cases they may make a message less straightforward. Effective writing generally relies on a clear purpose, logical organization, well-formed sentences, accurate word choice, and correct grammar. Within this framework, stylistic devices play an important role by creating connections between the text and the reader. They help engage the reader more deeply, encouraging them to imagine the characters, setting, plot, conflicts, and resolutions. As a result, readers become more emotionally involved, develop empathy for the characters, and begin to perceive the events of the text as vivid and real (Hamawand, 2023, p. 11).

In *One by one*, Freida McFadden makes extensive use of stylistic devices that significantly enhance the emotional intensity and psychological depth of the narrative. Among these, particular attention should be paid to irony, sarcasm, and emotionally charged vocabulary, which serve as key tools for shaping the reader's perception of characters, events, and the underlying tensions in the story. This section will therefore focus on a detailed analysis of these stylistic elements, examining how each operates within the novel and contributes to the overall impact of the narrative.

Irony can generally be defined as expressing something in a way that conveys a meaning opposite to its literal interpretation, while still allowing the intended message to be understood. This definition applies not only to speech and thought but also to a broader perspective on life, where an ironic outlook may be seen as a tendency to perceive and present reality through contradiction or contrast. There are numerous ways in which a speaker or writer can imply the opposite of what is explicitly stated, and irony is often used as a more subtle and polite alternative to direct or confrontational expression. However, meeting the basic definition of irony does not guarantee effectiveness or stylistic success, as its impact largely depends on context, intention, and the skill with which it is employed (Goldman, 2017, p. 141).

There are three different types of irony:

1. Dramatic irony. The audience might be aware of an impending disaster or a key secret, while the characters remain unaware, creating an ironic situation in which their actions and perceptions contrast sharply with reality (Colston, Gibbs, 2007, p.492).

2. Situational irony. This type of irony occurs when the outcome of a situation is the opposite of what the audience, characters, or both would logically anticipate, often leading to a surprising or paradoxical result (Colston, Gibbs, 2007, p. 467).

3. Verbal irony. It is defined as a situation where a speaker says one thing but means another, typically the opposite of what is stated. This form of irony relies on the contradiction between the literal meaning of the words and the intended meaning, often for purposes such as emphasis, humour, or criticism (Colston, Gibbs, 2007, p. 468).

Let us consider the following examples:

(1-s) *It was just a boob job. Not life or death* (McFadden, 2020, p. 34). — (1-t) *Це була просто пластика грудей, а не питання життя чи смерті.*

It is an example of verbal irony. The words downplay the situation, but the real sentiment implies that the event feels significant. Here, the irony highlights the contrast between the triviality of cosmetic surgery and the emotional weight the characters attach to it.

(2-s) *If the two of us go out on a boat into the middle of the lake, I have a bad feeling only one of us will come back alive* (McFadden, 2020, p. 23). — (2-t) *Якщо ми вдвох вийдемо на човні на середину озера, у мене є погане передчуття, що тільки один з нас повернеться живим.*

This is situational irony because a simple boat trip, which should be safe, is exaggerated in the protagonist's mind as life-threatening. The humour comes from the contrast between the ordinary situation and her dramatic expectation. McFadden uses this to reveal the protagonist's anxious, sarcastic personality and the tension in her relationship.

Sarcasm is the use of statements that intentionally express the opposite of their literal meaning in order to mock, criticize, or hurt someone's feelings, often in a humorous way (Cambridge dictionary).

Most people believe that irony and sarcasm are the same thing, but in reality, they are not. Sarcasm is always directed at a specific object or person who is being mocked or criticized, so it is important to distinguish it clearly from simple irony. Whilst irony can be more neutral or even playful, without necessarily having a specific "target", sarcasm usually contains an element of sharp mockery and aims to highlight flaws or elicit a negative reaction. It is precisely this targeted mockery that makes sarcasm harsher and often more emotionally charged compared to irony (Joshi, Bhattacharyya, Carman, 2019, p.10).

Our accumulated understanding of sarcasm gives the impression that we fully grasp it, as it seems simple and easy to use. However, scientific research suggests that sarcasm is far more complex and less obvious than it might appear at first glance (Lewandowska-Tomaszczyk, Trojszczak, 2022, p. 230). Over the years, many so-called experts have expressed their views on this phenomenon, each approaching its interpretation in their own way. This makes it difficult to draw a clear line between its various manifestations. It is precisely this diversity of approaches that demonstrates the contradictory nature of sarcasm: for some, it is a way of expressing approval or wit, whilst for others, it is a sign of malice or even weakness of character. In modern communication, sarcasm is used increasingly often and is frequently perceived as a means of gaining support and recognition within a group (Lewandowska-Tomaszczyk, Trojszczak, 2022, p. 233).

Irony is not always obvious to the listener, as understanding it often requires knowledge of the context of the statement, the speaker's characteristics, as well as cultural and historical realities; this is precisely why the absence of a literal meaning can lead to ambiguity and open the door to various, sometimes even contradictory, interpretations (Lewandowska-Tomaszczyk, Trojszczak, 2022, p.235).

In our understanding, the key difference between irony and sarcasm lies in their intention and effect. Irony is generally a broader and more neutral device, where the intended meaning differs from the literal one and often depends on context for interpretation. It can be subtle, humorous, or thought-provoking, without necessarily targeting anyone. Sarcasm, on the other hand, is more direct and sharper; it usually carries a critical or mocking tone and is aimed at a

specific person, idea, or situation. While irony invites reflection, sarcasm tends to emphasize ridicule or disapproval.

However, as we have seen, the boundary between irony and sarcasm is not always clear-cut. Both rely heavily on context, tone, and the speaker's intention, which can lead to multiple interpretations. This complexity makes their distinction not only theoretical but also highly dependent on real examples in use.

Therefore, we will examine specific passages from *One by One* by Freida McFadden, comparing how irony and sarcasm function in context. By analyzing these examples, we aim to better understand how each device operates in practice and how they contribute to meaning, tone, and characterization within the text.

For example:

(3-s) *I look down at the two sets of luggage on our bed. Noah's with the clothes stuffed haphazardly inside, and mine with everything folded neatly. What if I told him I didn't want to go? Would he freak out? Or would he be relieved that he doesn't have to spend the next week with someone he hates?* (McFadden, 2020, p.15). — **(3-t)** *Я дивлюся на дві валізи на нашому ліжку. У Ноя одяг набитий безладно, а в моїй валізі все складено акуратно. А що, якби я сказала йому, що не хочу їхати? Він би розлютився? Або ж полегшено зітхнув, що не доведеться проводити наступний тиждень з людиною, яку він ненавидить?*

(4-s) *What the hell do you need so much stuff for?* — *he grumbles. We're only going for a week* (McFadden, 2020, p.22). — **(4-t)** *Навіщо тобі так багато речей, — буркнув Ной. — Ми ідемо всього на тиждень.*

In the first excerpt, the irony is conveyed through the protagonist's inner thoughts: she muses that her husband might even be glad not to have to spend time with her. There is no direct mockery or insult here — on the contrary, it is a subtle, hidden contrast between what a relationship “should be” and what it actually is. The irony works through subtext and conveys the heroine's emotional state, her insecurity and disappointment.

The second example already contains sarcasm. Here, there is a direct, sharp retort aimed at another person, with the aim of mocking or criticizing their behaviour. Unlike irony, sarcasm sounds more aggressive and overt; it conveys irritation and a desire to sting the other person.

(5-s) *From the moment we got married, laundry automatically became my responsibility. There was no discussion. The wife does the laundry. End of story* (McFadden, 2020, p.11). — **(5-t)** *З моменту нашого весілля прання автоматично стало моєю відповідальністю. Без обговорення. Дружина займається пранням. Кінець розмови.*

(6-s) *Do you think while I'm doing laundry, I'm thinking to myself, 'Oh, here's Noah's UChicago shirt—better put that somewhere special, instead of the drawer where I put every other shirt of his I've ever washed in the history of doing laundry'?*” (McFadden, 2020, p. 10). — **(6-t)** *Ти думаєш, що коли я перу білизну, то думаю собі: «О, це футболка Ноя з написом “університет Чикаго” — закину-но її в якесь особливе місце, а не в шухляду, куди я складаю всі інші його речі, які я коли-небудь прала за всю історію прання?».*

The first excerpt employs irony. The protagonist describes the situation as though it were a natural and indisputable rule, but in reality, she is highlighting the absurdity and injustice of such a division of roles. The irony here is evident in the contrast between the outwardly calm tone and the underlying dissatisfaction and criticism of gender stereotypes.

Sarcasm appears in the second example. The protagonist deliberately exaggerates and mocks the situation to highlight just how absurd her partner's expectations are. It is a direct, emotional and somewhat sharp retort intended as criticism, which is a characteristic feature of sarcasm.

The main difference between irony and sarcasm lies in their purpose and tone. Irony is more subtle and gentle: it conveys meaning through the contrast between what is said and what is actually meant. Sarcasm, on the other hand, is a harsher form that is directly aimed at mocking or criticizing and is often offensive or derisive in nature.

Emotionally charged vocabulary or emotive language cannot be reduced to language that is merely “emotional” in tone. Rather, it refers to a deliberate linguistic strategy aimed at eliciting specific feelings or reactions from the reader. In this sense, emotive language is inherently subjective, much like colloquial expression, as it reflects personal attitudes and evaluative perspectives rather than objective facts. At the same time, it is neither practically nor theoretically sound to classify every lexical item in the dictionary as strictly emotive or non-emotive, since the emotional impact of a word often depends on context, connotation, and usage. Nevertheless, there are certain words and phrases that can reasonably be regarded as carrying emotive force in most situations. Examining such examples helps to illustrate the type of language typically associated with appeals to emotion, as opposed to arguments grounded in logic and rationality (Osmond, 2024, p. 2005).

In the context of storytelling, language functions far more than a simple medium for transmitting information; it can evoke emotions, forge connections, and leave a profound and lasting impression on the audience. Emotive language, in particular, serves as a powerful rhetorical device that writers and speakers intentionally employ to elicit emotional responses, construct vivid imagery, and cultivate a shared emotional experience with their readers or listeners (Nelson, 2025, p. 19).

Unlike neutral or purely objective language, emotive language is characterized by its purposeful selection of words, phrases, and literary devices specifically designed to provoke particular feelings. It engages the audience’s sensory imagination, personal memories, and cultural associations, thereby fostering a deeper sense of resonance and involvement (Nelson, 2025, p. 20). By activating strong emotional responses, emotive language significantly amplifies a narrative’s overall effect, making it more compelling, memorable, and persuasive.

In our view, the use of emotionally charged vocabulary is one of the key means of influencing the audience: it helps build tension, evoke empathy, immerse the reader in the atmosphere of the work and make them more engaged in the unfolding events. Without emotional colouring, the text would often appear dry and detached, whereas it is precisely emotions that lend the story depth and expressiveness. The influence of emotive vocabulary is particularly noticeable in *One by One* by Freida McFadden. Thanks to a skillful choice of words and phrases, the author succeeds in creating an atmosphere of tension, anxiety and uncertainty that keeps the reader in a constant state of emotional suspense. Emotionally charged language enhances the psychological effect, helps to better reveal the characters’ inner states, and makes the plot more dynamic and captivating.

We can therefore conclude that emotive vocabulary is not merely a stylistic device, but an important tool that significantly shapes the reader’s perception of the work. We examine specific examples of its use in this paper to analyse in greater detail how it works in practice and what effect it has.

(7-s) *Nails on a chalkboard irritating* (McFadden, 2020, p.9). — **(7-t)** *Дратує, мов скрегіт нігтів по класній дошці.*

This is a striking example of an emotional metaphor that conveys intense irritation through a sensory image. As a result, the reader does not merely understand but literally “feels” the level of discomfort, which heightens the emotional impact of the text.

(8-s) *At the end of this week, only one of us will make it home alive* (McFadden, 2020, p.9). — **(8-t)** *Наприкінці цього тижня тільки один із нас повернеться додому живим.*

This sentence creates a powerful emotional impact through its dramatic build-up. It sounds cold and almost menacing, creating an atmosphere of anxiety and a sense of impending danger, which is characteristic of a thriller.

(9-s) *I don’t know when I started to hate my husband* (McFadden, 2020, p.9). — **(9-t)** *Я не знаю, відколи почала ненавидіти чоловіка.*

It demonstrates a powerful emotional openness. It conveys the heroine’s deep inner conflict and the gradual shift in her feelings, making the character more realistic and psychologically complex.

(10-s) *I meant it with every fiber of my being* (McFadden, 2020, p.9). — (10-t) *Я сказала це від щирого серця....*

In this case, the emotional impact is heightened through exaggeration, emphasizing the heroine's sincerity and the depth of her feelings. Such vocabulary helps to convey the intensity of her emotions and draws the reader into the character's emotional world.

This chapter has analysed the use of irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary as key stylistic devices in Frida McFadden's novel *One by One*. Each of these devices plays a significant role in creating the psychological depth of the characters and the work's tense atmosphere. Irony exploits the contrast between the literal and intended meanings, revealing the characters' inner conflicts and creating an opportunity for a deeper understanding of the text. Sarcasm, with its directness and critical subtext, adds sharpness to the text and intensifies the emotional impact, whilst emotionally charged vocabulary engages the reader on a sensory level, deepening their emotional involvement. According to the statistics, the distribution of irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary in the text is as follows: irony (22%), sarcasm (33%), and emotionally charged vocabulary (45%). (See Appendix A)

All these techniques complement one another, creating a multi-layered picture of the characters' emotional and psychological states, maintaining intrigue and tension throughout the novel. They not only enhance the text's expressiveness but also help shape complex, multifaceted interactions among the characters, which is essential for the development of the thriller's plot. Through the skillful use of irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary, McFadden achieves not only the reader's emotional engagement but also psychological tension, making the work more dynamic and gripping.

2.3 Translation techniques and challenges of rendering the meaning of stylistically marked lexical units

According to Peter Newmark (1988, p. 5), translation is rendering the meaning of a text into another language in such a way that it faithfully reflects the author's original intent, while also considering the nuances of the target language. The translation of stylistic devices such as irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary presents a significant challenge, as it requires not only the accurate rendering of meaning but also the preservation of the author's communicative intention and emotional impact on the reader.

In this translation project, we follow the classification proposed by L. Molina and A. Hurtado Albir (2004). For the research, the material was selected through a targeted choice of language units from the novel *One by One* by Freida McFadden, which contain examples of irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary, to trace various ways of conveying them in translation. The selection process took into account the lexical, stylistic and pragmatic features of the utterances that influence the interpretation and perception of the text. This approach ensured the representativeness of the sample and made it possible to assess the effectiveness of various translation strategies in reproducing the emotional and expressive component of the original.

When translating irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary in McFadden's novel, the most commonly used techniques are literal translation, modulation, adaptation, amplification, reduction and established equivalent.

According to L. Molina and A. Hurtado Albir (2004, p. 510), literal translation is a technique in which the translation preserves the structure and function of the original so precisely that the form of the source text corresponds to its meaning. In other words, the translation renders words or expressions as closely as possible to the original without altering their semantic or syntactic function; however, this does not necessarily mean a direct word-for-word translation.

Let's consider some examples from the book:

(11-s) *Maybe it's because they don't have children* (McFadden, 2020, p.38). — (11-t) *Можливо, тому що в них немає дітей.*

(12-s) *If it were in the drawer, why would I be asking you about it?* (McFadden, 2020, p. 10). — (12-t) *Якби вона була в шухляді, то чого б я тебе про неї питав?*

(13-s) *Don't be fooled. If a deer had the chance, it would kill you and everyone you care about* (McFadden, 2020, p.38). — (13-t) *Не дайте себе обдурити. Якби олень мав таку можливість, він би вбив тебе і всіх, хто тобі дорогий.*

Literal translation is used in all three sentences, in accordance with the examples: irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary. Their grammatical structure and vocabulary could be easily and naturally rendered in Ukrainian without any loss of meaning. Every word or phrase had a direct equivalent in the translation, which allowed the original meaning to be conveyed accurately. Furthermore, the author's style in these sentences is simple, neutral and clear, so it did not require any additional adaptations or cultural substitutions. The use of literal translation ensured that the clarity, logic and coherence of the text were preserved, whilst also conveying the author's style as closely as possible to the original.

Modulation is a technique in which the translator alters the point of view, focus, or cognitive category of the source text to convey the meaning naturally in the target language. In other words, rather than a direct, literal reproduction, the angle or manner of expressing an idea is shifted, preserving the meaning but changing the form or perspective (Molina & Hurtado Albir, 2004, p. 510).

Now, let us take a closer look at some examples:

(14-s) *We'll be sticking to the hotel and its amenities most of the week, and if we do venture out, we will keep to circumscribed locations like hiking trails for **lame-o city slicker tourists*** (McFadden, 2020, p. 14). — (14-t) *Більшу частину тижня ми проведемо в готелі, користуючись його зручностями, а якщо й вирушимо на вулицю, то триматимемося відведених маршрутів — зокрема, пішохідних стежок для **нудних міських туристів**.*

This sentence employs modulation, as the translation shifts the focus and the way the idea is presented to make it sound natural in Ukrainian. This is a striking example of the use of sarcasm. The English phrase “lame-o city slicker tourists” literally means boring/lame city tourists, but a literal translation would sound unnatural. We therefore changed the phrase to boring city tourists, retaining the ironic tone but adapting the image to the Ukrainian language. In other words, the meaning remains the same, but the form and perspective from which the idea is conveyed have changed for the reader.

(15-s) *I certainly don't want to admit the whole thing makes **my chest burn** with jealousy* (McFadden, 2020, p.33). — (15-t) *Звісно, я не хочу визнавати, що все це змушує **моє серце** пекти від ревності.*

This is an example of emotionally charged vocabulary. This translation also employs stylistic modulation, as the phrasing has been adapted to sound natural in Ukrainian. The English phrase “makes my chest burn with jealousy” literally means “змушує мою грудну клітку пекти від ревності”, but such a literal rendering would sound unnatural. It has therefore been translated as “змушує моє серце пекти від ревності” — shifting the focus from the chest to the heart, which is more emotionally natural and understandable to the Ukrainian reader. The meaning and emotional impact are preserved, but the form and imagery have been adapted for a smooth and natural reading experience.

(16-s) *And when the minister declared us husband and wife, I **patted myself** on the back for choosing the right guy* (McFadden, 2020, p. 9). — (16-t) *Тож коли священник оголосив нас чоловіком і дружиною, я **похвалила себе** за те, що вибрала того єдиного.*

In this case, we are examining the use of irony. In translating the sentence, modulation is applied, with the thought expressed in a different way while preserving its core meaning. In the original, the author uses a metaphorical physical action (patting oneself on the back) to convey the feeling of self-praise. A literal translation into Ukrainian would sound unnatural and lose its emotional adequacy. Therefore, in the translation, the cognitive focus is shifted from a physical action to the emotional sense of self-praise, which corresponds to the style and linguistic norms of

the Ukrainian language. This allows the meaning and emotional colouring of the original to be preserved, while maintaining its naturalness and clarity.

According to L. Molina and A. Hurtado Albir (2004, p. 509), adaptation is a technique used by translators to replace a cultural element in the source text with an equivalent from the cultural context of the target language. The aim is to make the text understandable, natural and culturally appropriate for the target reader. In doing so, the meaning and function of the original are preserved, whilst specific cultural details are altered.

(17-s) *Stuffed into a six-person minivan like sardines with all the luggage we felt we couldn't possibly live without during our vacation at a swanky luxury inn* (McFadden, 2020, p.7). — (17-t) *Втиснуті у шестимісний мінівен, як тюлька. З громіздким багажем, без якого, на нашу думку, ми не змогли б обійтися під час відпустки в елітному готелі, заброньованому на шість днів.*

This sentence is an example of a combination of irony and emotionally charged language, as the situation described creates an exaggerated sense of awkwardness that contrasts with the overall context, thereby creating an ironic effect and heightening the emotional impact. The original text uses the English comparison “like sardines” to convey the idea of extreme crowding. A literal translation would be “як сардини”, which is also understandable, but in Ukrainian the word “тюлька” is more common and natural for a figurative comparison of a cramped space. This is an example of adaptation, where a cultural and linguistic image is tailored to the target audience’s perception. The English phrase “swanky luxury inn” literally means “розкішна пафосна готельна садиба”. A direct translation would sound awkward and would not quite capture the cultural context. The translator therefore opted for “елітний готель”, which conveys the idea of luxury and prestige in a way that is understandable to readers.

(18-s) *Because he's become a huge jerk* (McFadden, 2020, p.10). — (18-t) *Він став цілковитим гівнюком.*

This is an example of emotionally charged vocabulary with a negative connotation. A literal translation might lose some of the emotional nuance, as these words sound more neutral and fail to convey the full intensity of the anger and hostility. Therefore, the translation uses “ГІВНЮК” — a stronger, cruder and more emotionally charged expression that best conveys the character’s irritation, anger and emotional sharpness. This decision is an example of adaptation, as we have altered the cultural and linguistic form to convey the emotional impact of the original in a format that is natural and understandable.

Amplification is a form of translation in which additional details or explanations not found in the source text are added in order to make the meaning clearer and more complete for the reader. This may involve expanding on the information, clarifying the context, rephrasing, or using additional explanatory elements, such as synonyms or subordinate clauses.

(19-s) *Lindsay is positively beaming* (McFadden, 2020, p.34). — (19-t) *Ліндсі сяє від щастя.*

This sentence is an example of emotionally charged language, as it conveys the character’s intense positive emotional state and enhances the expressiveness of the description, creating a vivid image of joy. In the original, “beaming” literally means “світитися”, describing an outward appearance or facial expression. We add the clarification “with happiness” to explain the reason for this radiance. This detail was not explicitly stated in the source text, but the translation makes the character’s emotional state clearer and more understandable to the reader. Thus, this is a slight amplification through the explanation of the emotional context, which makes the scene more emotionally rich.

(20-s) *So sick, I had to make her pull over so I could vomit* (McFadden, 2020, p.43). — (20-t) *Так сильно, що я попросила її зупинитися і виблювала все, що було у шлунку.*

The action is simply stated as: “vomit” — “виблювати”. The translation adds the detail “все, що було у шлунку”, which explains the intensity and severity of the condition, making the emotional and physical sensation stronger and more vivid for the reader. In this way, the translation expands on the source text, emphasizing the scale of the unpleasant sensation, which is the essence

of linguistic amplification. This is an example of emotionally charged vocabulary with a strong physiological and expressive impact, as the statement conveys an intense sense of discomfort and heightens the realism of the situation described.

Here is one more example of linguistic amplification:

(21-s) *I smooth out the light pink shorts I bought last week that show off what I think are still some pretty nice legs* (McFadden, 2020, p. 24). — (21-t) *Розгладжую світло-рожеві шорти, які купила минулого тижня й які підкреслюють мої ще досить гарні, як на мій вік, ноги.*

Another example of emotionally charged vocabulary. This addition serves an important semantic function: it clarifies the character's inner stance regarding self-esteem. The original simply conveys a positive attitude towards one's appearance, but without a clear explanation of what it is based on. In the translation, however, this attitude is made more specific — it becomes clear that the assessment is not entirely confident or objective, but is linked to a particular life context. Thus, the added element deepens the character's psychological portrait, revealing a slight hint of self-reflection and even self-doubt. This makes the character more realistic and relatable to the reader, whilst also enhancing the emotional impact of the scene.

According to L. Molina and A. Hurtado Albir (2004, p. 509), an established equivalent is a translation technique that involves using a ready-made, well-established counterpart in the target language, which is already recorded in dictionaries or widely used by native speakers.

Let us consider some examples:

(22-s) *Somehow, my fourth grader can wash his own clothes, but my adult husband is not capable of it* (McFadden, 2020, p. 10). — (22-t) *Якимось чином, мій четвертокласник може попрацювати власний одяг, на відміну від мого дорослого чоловіка.*

In this sentence, we see an example of sarcasm. The author compares the abilities of two people — a child and an adult man — which highlights the absurdity of the situation: the child is capable of performing a simple task that the adult is unable to carry out. This is hyperbole and irony in the context of family relationships, where simple duties, usually assigned to adults, are unexpectedly carried out by a child, creating a comic effect. Thus, the established equivalent here helps to make the text natural and understandable. At the same time, the use of this term in the context of an ironic comparison with a man who is unable to wash his own clothes further emphasizes the sarcastic undertone.

(23-s) *"Hunting is barbaric," Lindsay sniffs* (McFadden, 2020, p. 38). — (23-t) *Полювання — це варварство, — зневажливо каже Ліндсі.*

Another case with emotionally charged vocabulary. In this example, the expression *Hunting is barbaric*, is translated as *"Полювання — це варварство"*, which is a standard and widely understood phrase in the target language. The term *"варварство"* is commonly used in Ukrainian to convey the concept of something cruel or primitive, and it directly captures the meaning of the original without any distortion. This translation retains the same emotional nuance as in the original sentence.

(24-s) *But the thought of never seeing my father again made me sick* (McFadden, 2020, p. 43). — (24-t) *Але від самих слів, що я більше ніколи не побачу тата, мене знудило.*

In this example, the idiom "made me sick" is used to convey the physical and emotional discomfort the character is feeling and to emphasize the irony in the relationship between parents and child. This phrase is commonly used in Ukrainian to describe a reaction to a strong feeling of revulsion or disgust. The original English text uses the expression "made me sick", which literally means "made me ill". In the translation, this is rendered as "мене знудило", which is a typical equivalent for conveying this feeling.

Linguistic compression is a translation technique in which some of the information from the source text is omitted or condensed in the translation. In other words, the translation becomes more concise than the original, whilst retaining the main message (Albir & Molina, 2004, p. 510).

(25-s) *"Good to see you too, buddy," Jack says* (McFadden, 2020, p. 36). — (25-t) *І я радий тебе бачити, — відповідає Джек.*

This is an example of sarcasm because the use of a familiar form of address and an emphatically warm tone can contrast with the speaker's actual emotions, creating a sarcastic effect. In an English sentence, the word "buddy" not only serves a nominal function but also conveys the tone of the utterance. In the translation, the form of address has been deliberately omitted; whilst it adds a colloquial touch in the original, it is not essential for conveying the main meaning. Thanks to this decision, the translation sounds more natural and stylistically neutral, without unnecessary colloquial markers that might appear unnatural or excessive in this context. Furthermore, the overall communicative intent of the remark is preserved, but without a potentially ambiguous or stylistically overloaded element.

(26-s) *I'm pretty sure it will never happen again* (McFadden, 2020, p. 36). — **(26-t)** *Цього ніколи не станеться.*

This is considered as irony, since the statement takes the form of a categorical denial of a future event, but in context may conceal doubt or the opposite meaning. The use of linguistic compression in the translation helps to emphasize the protagonist's resolve and her emotional certainty regarding her decision. In the original text, the protagonist is still wavering, though convinced that a return to the past is impossible; in the Ukrainian translation, however, this phrase sounds more categorical, devoid of doubt and hesitation. This condensed statement conveys her inner resistance and sense that her relationship with Noah is over. She no longer has any doubts and leaves no room for hope that the relationship might be rekindled. Such a compression emphasizes her emotional closure on this phase, making the heroine's decision even firmer and more convincing.

Based on the information provided above, it can be concluded that the most common techniques for translating irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary are literal translation (29%), modulation (24%), adaptation (14%), amplification (19%), linguistic compression (10%) and established equivalent (4%). (See appendix B)

Conclusions

The translation of the thriller *One by One* and the subsequent analysis provide the following conclusions:

1. We have translated a fragment from the thriller, which contains 40,870 characters. The translation contains 38,792 characters.

2. We have analyzed the main features of the thriller *One by One* by Freida McFadden, focusing on its stylistic and linguistic characteristics. The novel is written in vivid, expressive language and is centered on psychological tension and suspense. Its main stylistic features include irony and sarcasm, emotionally charged vocabulary, dynamic narration, and a significant amount of dialogue, all of which contribute to a fast-paced, engaging narrative. We provided examples of these features and analyzed the challenges of conveying them in translation while preserving the original tone and emotional impact.

3. We identified and classified the concepts of irony, sarcasm, and emotionally colored vocabulary while working with the thriller. As a result, we identified and examined their use in the selected text fragment, determining the number of instances of each stylistic feature and analyzing their role in creating emotional tension and conveying implicit meanings. According to the statistics, the distribution is as follows: irony (22%), sarcasm (33%), and emotionally charged vocabulary (45%).

4. We have described the translation techniques used to convey irony, sarcasm, and emotionally colored vocabulary in the thriller *One by One* by Freida McFadden. While translating, we relied on the classification of translation techniques proposed by Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir. We analyzed how these stylistic elements are rendered in translation and examined the statistical data. The results are presented in the form of a pie chart, which can be found in Appendix B. It was found that to translate irony, sarcasm, and emotionally charged vocabulary in the thriller, we used the following translation techniques: literal translation (29%), modulation (24%), adaptation (14%), amplification (19%), linguistic compression (10%) and established equivalent (4%).

We can conclude that the translation of irony, sarcasm, and emotionally charged vocabulary aims to preserve both meaning and expressive impact in the target language. The study showed how these stylistic devices function in the original text and how they can be rendered in translation while maintaining their emotional and pragmatic effect. It was found that successful translation depends on accurately conveying not only the literal meaning, but also the implicit and stylistic nuances of the text.

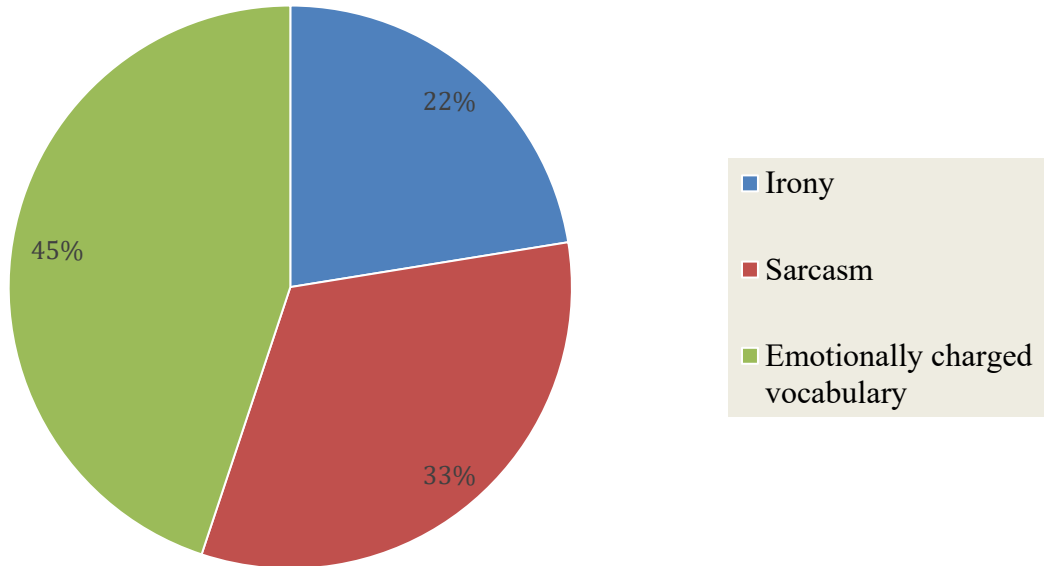
Future research may involve expanding the analysis to other works in the thriller genre in order to identify universal and specific features of translating stylistically marked elements. In addition, it would be beneficial to conduct an in-depth study of the rendering of irony, sarcasm, and emotionally charged vocabulary, taking into account intercultural factors and the target audience's reception of the text.

References

1. McFadden Freida. (2025, December 16). *Meet “Freida McFadden”, the doctor hiding her secret life as a bestselling author.* The Times. <https://www.thetimes.com/culture/books/article/freida-mcfadden-interview-author-crash-housemaid-55wh6dqmj>
2. McClintock, P. (2026, January 26). *How Paul Feig’s “the Housemaid” became a \$300 million box office wonder when no one was looking.* The Hollywood Reporter. <https://www.hollywoodreporter.com/movies/movie-news/paul-feig-the-housemaid-box-office-hit-1236484279/>
3. *Thriller-Suspense Films Part 3.* Thriller-Suspense Films: Part 3. (2026, April 10). <https://www.filmsite.org/thrillerfilms3.html>
4. Alter Alexandra. (2024, June 23). *How a Boston physician conquered the thriller genre (published 2024).* <https://www.nytimes.com/2024/06/22/books/freida-mcfadden-thriller-best-seller.html>
5. Hamawand, Z. (2023). *English stylistics: A cognitive grammar approach.* Palgrave Macmillan.
6. Crystal, D. (2003). *The Cambridge Encyclopedia of the English Language.* Google Books. https://books.google.com/books/about/The_Cambridge_Encyclopedia_of_the_Englis.html?id=Kh_RZhvHk0YC
7. Goldman, A. H. (2017). *Mark Twain and philosophy.* Rowman & Littlefield.
8. Gibbs, R. W., & Colston, H. L. (2014). *Irony in language and thought: A cognitive science reader.* Psychology Press.
9. *English dictionary, translations & thesaurus.* Cambridge Dictionary. (n.d.). <https://dictionary.cambridge.org/>
10. Joshi, A. B., Pushpak, Carman, Mark, J. (2019). *Investigations in computational sarcasm.* SPRINGER Verlag, SINGAPOR.
11. Lewandowska-Tomaszczyk, B., & Trojszczak, M. (2022). *Concepts, discourses, and translations.* SpringerLink. <https://link.springer.com/book/10.1007/978-3-030-96099-5>
12. Osmond, A. (2024). *Academic writing and grammar for students.* SAGE Publications.
13. Nelson, J. (2025). *Speak and control: The linguistic tools of cults and fanatical groups.* Robert Lowl Londagin.
14. McFadden, F. (2020, July 13). *One by one.* Goodreads. <https://www.goodreads.com/book/show/54197718-one-by-one>
15. Newmark, P. (1988). *A textbook of translation.* Prentice Hall.
16. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2004). *Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach.* Meta Journal Des Traducteurs. <https://doi.org/10.7202/008033ar9>

Appendices

Appendix A. Percentage of irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary in the fragment

Appendix B. Techniques of translating irony, sarcasm and emotionally charged vocabulary

